749.2
ส831ฟ

เฟอร์นิเจอร์เมมฟิส

สุพัฒน์ ศรีปรีดาพร

29 กพ. 2531

เค้าโครงศิลปนิพนธ์
ศิลป 400
เสนอต่อภาควิชาศิลปะและวัฒนธรรม
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

165623

เฟอร์เจอร์เมมฟิส

(Memphis Furniture)

นับตั้งแต่อดีตกาลเฟอร์นิเจอร์ได้พัฒนามาจากธรรมชาติ มีการเลียนแบบดัดแปลงและตกแต่งให้ดีขึ้น จนกระทั่งในปัจจุบันมีการพัฒนาล้ำยุคไปมาก เกิดเฟอร์นิเจอร์หลายรูปแบบมากมายหลายสไตล์ โดยมีการออกแบบที่เหมาะสมพร้อมสวยงาม สนองความต้องการของมนุษย์ได้มากที่สุด ทั้งด้านประโยชน์ใช้สอยต่าง ๆ ตลอดจนความสวยงามน่าใช้ โดยมีหลักการออกแบบเฟอร์นิเจอร์ที่ควบคุมและเกี่ยวพันธ์กับสัดส่วนของมนุษย์ คำนึงด้านความสบายของมนุษย์ทุกอริยาบท ทำให้เฟอร์นิเจอร์แตกแยกเป็นหลายชนิดและต่างหน้าที่ประโยชน์ใช้สอยกัน ความงดงามของเฟอร์นิเจอร์ถูกตกแต่งอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย ตัดทอนบ้าง ขึ้นอยู่ในแต่ละสมัย มีการนำมาผสมผสานกันเพื่อให้เกิดสิ่งใหม่ วัสดุต่าง ๆ ถูกนำมาดัดแปลงให้เข้ากันได้เป็นอย่างดี เกิดรูปแบบแปลกไปแต่ยังคงไม่ลืมถึงความงามและประโยชน์ใช้สอยที่สำคัญและลงตัวจนขาดมิได้

ถึงอย่างไรก็ตามความต้องการของมนุษย์ก็ยังไม่ยอมสิ้นสุด ยังมีเพียงกลุ่มคนบางกลุ่มต้องการเฟอร์นิเจอร์ที่สนองความต้องการทางอารมณ์เพื่อความสะใจ ความแปลกที่ไม่มีใครเหมือน ลบล้างหลักการออกแบบเก่า ๆ ทิ้งไป โดยทำอย่างไรก็ได้ให้ตัวเองพอใจ จึงมองดูคล้ายกับงานศิลปะที่สนองตัณหา เป็นเฟอร์นิเจอร์ที่ฉีกแนวเดิมออกไป โดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น เฟอร์นิเจอร์ที่ใหม่นี้คือ "เมมฟิส" ในระยะแรก ๆ ยังไม่มีผู้ยอมรับ แต่ต่อมาเมมฟิสกลับเป็นที่ต้องการของทุกคน ทุก ๆ คนอยากได้มีไว้เชิดหน้าชูตาและยกฐานะตนเอง เมมฟิสจะก้าวต่อไปอีกไกล และยังต้องแพร่ขยายออกไปอีกจนกระทั่งเมมฟิสอิ่มตัวในที่สุด

ปัญหา

๑. เฟอร์นิเจอร์เมมฟิสมีที่มาจากการถ่ายทอดโดยอารมณ์ของนักออกแบบ นักออกแบบสร้างงานเพื่อสนองอารมณ์ของตนเองเสียเป็นส่วนใหญ่ จึงมีผู้เห็นด้วยและมีไม่

เห็นด้วยกับความคิดของนักออกแบบ

2. การตกแต่งภายใน เมมฟิสอาจจะเข้ากับสภาพแวดล้อมภายในได้หรือไม่ได้ เนื่องจากเฟอร์นิเจอร์เมมฟิสมีลักษณะแปลกจากเฟอร์นิเจอร์อื่น ๆ มาก และอาจทำให้ผู้พบเห็นชอบหรือรังเกียจก็ได้

3. วัสดุที่นำมาทำเฟอร์นิเจอร์เมมฟิสหายากมาก จึงทำให้เฟอร์นิเจอร์เมมฟิสแปลก ๆ และมีราคาแพง ซึ่งบางทีดูแล้วคุ้มกับความยุ่งยากมากกว่า วัสดุบางชนิดผลิตเอง ทำให้เฟอร์นิเจอร์เมมฟิสขยายตัวออกไปได้น้อย

4. การตลาดสำหรับเมมฟิสไม่ค่อยสำคัญเท่าใดนัก อาจจะเป็นที่ชอบใจของบางคนบางกลุ่ม ทำให้เฟอร์นิเจอร์เมมฟิสมีราคาสูง แต่บางกลุ่มคนอาจไม่ชอบ การตลาดก็จะไม่ขยายได้เลย

5. สำหรับประเทศไทยกับเฟอร์นิเจอร์เมมฟิสนั้น ยังไม่สามารถจะรับได้มากนัก จะมีเพียงแต่นักออกแบบ สถาปนิก มัณฑนากร และผู้อยู่ในวงการเฟอร์นิเจอร์ที่สนใจเท่านั้น

สมมติฐาน

จากการศึกษาเรื่องราวของเฟอร์นิเจอร์เมมฟิสแล้ว สามารถสรุปได้เป็นข้อ ๆ

1. ทราบประวัติความเป็นมาของเมมฟิสอย่างถูกต้อง และศึกษาเรื่องของเมมฟิสอย่างละเอียด เพื่อที่จะขยายความรู้ไปสู่ผู้อื่นต่อไป

2. การตกแต่งภายใน เพื่อสภาพแวดล้อมนั้น เมมฟิสจะไม่ทำให้สภาพแวดล้อมเสียไป แต่เฟอร์นิเจอร์จะเป็นจุดเด่นในตัวของมันเอง ถึงจะเข้ากับเฟอร์นิเจอร์ของเก่าได้หรือไม่ก็ตาม

3. เพื่อถ่ายทอดอารมณ์ของนักออกแบบสู่บุคคลทั่วไป โดยมีเฟอร์นิเจอร์เมมฟิสเป็นสื่อ

4. เป็นประโยชน์แก่วงการเฟอร์นิเจอร์เมืองไทยที่กำลังเริ่มมีการตื่นตัว จะมีผลในด้านการตลาดเฟอร์นิเจอร์

5. นำมาประยุกต์ใช้ในประโยชน์ด้านอื่น ๆ เช่น ลายกราฟิกเกี่ยวกับงานสิ่ง

พิมพ์ เป็นต้น

กระบวนการ

ศึกษาเรื่องของเฟอร์นิเจอร์เมมฟิสอย่างละเอียด ตั้งแต่ความเป็นมาของเมมฟิส ผู้ก่อตั้ง และการพัฒนาก้าวต่อไปของเมมฟิส เมมฟิสเป็นเพียงแค่เฟอร์นิเจอร์ หรือว่าคืออะไรอีกบ้าง ส่วนการปฏิบัติงานจริง จะเริ่มจากเขียนแบบอย่างคร่าว ๆ และเลือกแบบที่พอใจที่สุด นำมาสร้างเป็นเฟอร์นิเจอร์จริงขึ้นมา เลือกวัสดุหลาย ๆ ชนิดมาประกอบเป็นเก้าอี้เมมฟิส โดยเน้นลวดลายสีสันที่สดใส

เฟอร์นิเจอร์เมมฟิส

สุพัฒน์ ศรีปรีดาพร

ศิลปนิพนธ์
ศิลป 400
เสนอต่อภาควิชาศิลปะและวัฒนธรรม
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

บทคัดย่อ

เฟอร์นิเจอร์มีการพัฒนาเรื่อยมาตั้งแต่อดีต ทำให้เกิดความแปลกใหม่ขึ้น จนมีเฟอร์นิเจอร์เมมฟิสที่ท้าทายเฟอร์นิเจอร์ทุกยุคสมัย เมมฟิสเกิดจากการรวมตัวกันของกลุ่มศิลปินนักออกแบบ ได้ทำการต่อต้านรูปแบบของเฟอร์นิเจอร์ที่ซ้ำซากน่าเบื่อ โดยที่เฟอร์นิเจอร์เมมฟิสจะถ่ายทอดอารมณ์ของนักออกแบบมาสู่ผู้บริโภค โดยด้านทางเฟอร์นิเจอร์เมมฟิส เมมฟิสยึดถือความอิสระในการออกแบบ มีความหลากหลาย ตัดความเหลื่อมล้ำกันออกไป ไม่แบ่งแยกว่าอะไรดีอะไรเลว จึงสามารถสะท้อนจินตนาการความคิดสู่งานออกแบบ เมมฟิสปฏิเสธทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างสัดส่วนมนุษย์และประโยชน์ใช้สอย โดยที่เฟอร์นิเจอร์เมมฟิสจะมุ่งเน้นที่ศิลปะมากกว่าความสบาย วัสดุของเมมฟิสไม่จำกัด จะแสดงความเด่นชัดของพลาสติกลามิเนต ซึ่งเป็นวัสดุที่ไม่มีคุณค่า แต่เมมฟิสนำมาใช้ผสมผสานกับวัสดุที่มีค่าสูง จนไม่สามารถแยกออก การตกแต่งประดับประดามีความรุนแรง สีสันฉูดฉาด มีลวดลายที่เกิดจากกราฟฟิคและธรรมชาติ การออกแบบโดยทั่วไปแล้วจะเน้นเรื่องราวเกี่ยวกับสังคมที่ถ่ายทอดมาจากอารมณ์และจินตนาการของนักออกแบบ รูปทรงของเมมฟิสจึงดูศิลปะ ส่วนหัวเราะมากกว่าที่จะนำไปใช้งานได้ดี แสดงถึงศิลปะได้อย่างเด่นชัด สะท้อนสังคมมนุษย์มากกว่าสิ่งใด ทางด้านราคาและการตลาด มีผลกระทบต่อเมมฟิสบ้าง เนื่องจากการไม่รู้จริงและการลอกเลียนแบบ ทำให้เมมฟิสสูญเสียหลักการที่แท้จริงไป

จนกระทั่งปัจจุบันนี้ เมมฟิสยังคงแพร่หลายต่อไปได้เกือบทั่วโลก เมมฟิสเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและหายหายเกือบทุกวงการ ในประเทศไทยเมมฟิสยังไม่แพร่หลายในรูปของเฟอร์นิเจอร์ มีเพียงแต่ลวดลายกราฟฟิคที่เขย่าไปทั่วทุกวงการ

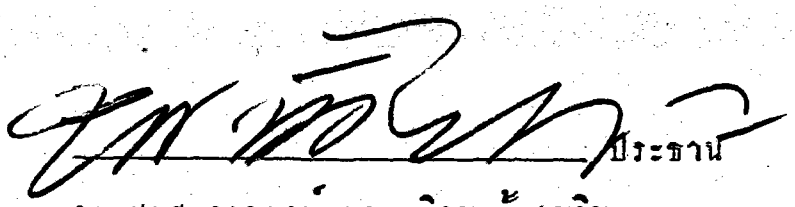

ประธาน

รองศาสตราจารย์ ดร. วิรุณ ตั้งเจริญ

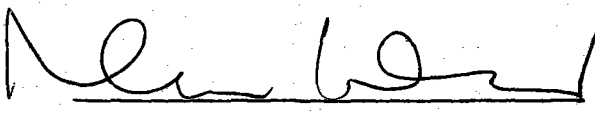

ที่ปรึกษา

อาจารย์สินีนาถ เลิศไพรวัน

สารบาญ

		หน้า
บทคัดย่อ		
บทที่ 1	บทนำ	
	ปัญหา	2
	สมมติฐาน	3
	กระบวนการดำเนินงาน	4
บทที่ 2	ข้อมูลสัมพันธ์	
	จุดกำเนิดของเมมฟิส	5
	มโนคติของกลุ่มเมมฟิส	10
	วัสดุอิสระ	16
	การประดับประดาลวดลายและสีสัน	20
	การออกแบบ	25
	ความสัมพันธ์ระหว่างสัดส่วนมนุษย์และประโยชน์ใช้สอย	30
	รูปทรงและแนวความคิดในการออกแบบแต่ละชนิด	31
	เก้าอี้	31
	โซฟา	32
	โต๊ะ	32
	ตู้ ชั้นโชว์	32
	โคมไฟ	33
	ผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ของเมมฟิส	33
	ราคากับการตลาด	34
	เมมฟิสจากที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน	35
บทที่ 3	กระบวนการ	
	วัสดุอุปกรณ์	37

กระบวนการทำงาน 38

บทที่ 4 ผลและสรุป

ผลที่ได้รับ 40

สรุป 42

ข้อเสนอแนะ 44

บรรณานุกรม 45

บทที่ 1

บทนำ

นึกย้อนหลังไปในอดีต เฟอร์นิเจอร์ในยุคสมัยแรก ๆ เกิดจากการนำหินมาซ้อนกัน และต่อมาเป็นไม้ที่ได้จากธรรมชาติ นำมาประกอบขึ้นอย่างคร่าว ๆ โดยที่มิได้คำนึงถึงความงามใด ๆ เพียงแต่มุ่งเน้นเฉพาะประโยชน์ใช้สอยเป็นหลัก ต่อมาเฟอร์นิเจอร์ก็พัฒนาได้ดีขึ้น เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไปรูปแบบของเฟอร์นิเจอร์ได้มีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงตามสมัย แต่ละยุคสมัยมีลักษณะเฉพาะที่เป็นเอกลักษณ์ของสมัยนั้น ๆ การพัฒนาที่ก้าวหน้าไป เป็นสิ่งก่อให้เกิดการนำวัสดุต่าง ๆ มาใช้ มีการผสมผสานกันของวัสดุแต่ละชนิด เกิดรูปแบบของเฟอร์นิเจอร์ที่มีลักษณะแตกต่างกันออกไปมากขึ้น การออกแบบเฟอร์นิเจอร์ต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับรากฐานของเหตุผลและหลักสุนทรียศาสตร์ ซึ่งจำเป็นต้องคำนึงถึงประโยชน์ใช้สอยและความสัมพันธ์ระหว่างสัดส่วนมนุษย์

แต่ในอีกแง่มุมหนึ่งของการออกแบบเฟอร์นิเจอร์ ได้เกิดเฟอร์นิเจอร์รูปแบบใหม่มิได้คำนึงถึงหลักการต่าง ๆ ที่เป็นสิ่งจำเป็น เป็นการออกแบบที่ต่อต้านเฟอร์นิเจอร์ที่มีอยู่ เนื่องจากความเบื่อหน่ายการออกแบบที่ซ้ำซากจำเจกับรูปแบบที่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทั้งยังต้องคำนึงถึงหลักการและเหตุผลของการออกแบบเฟอร์นิเจอร์ ที่ต้องมีประโยชน์ใช้สอยให้สอดคล้องกับความสัมพันธ์ระหว่างสัดส่วนมนุษย์ ต้องมีความสบายในขณะที่กำลังใช้สอย ซึ่งเฟอร์นิเจอร์รูปแบบใหม่นี้ได้ตัดความสัมพันธ์และหลักการต่าง ๆ ทิ้ง มันเป็นการออกแบบเฟอร์นิเจอร์ที่มีพื้นฐานมาจากอารมณ์และความรู้สึก เพียงเพื่อต้องการที่จะถ่ายทอดอารมณ์และการจินตนาการออกมาในรูปของงานออกแบบเฟอร์นิเจอร์ อาจกล่าวได้ว่ามันเป็นงานศิลปะหรืองานประติมากรรมที่มีประโยชน์ใช้สอย เฟอร์นิเจอร์รูปแบบใหม่นี้ได้ถูกตั้งชื่อไว้ว่า "เมมฟิส" เฟอร์นิเจอร์เมมฟิสได้สะท้อนภาพชีวิตของสังคม ความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวันและแง่คิดอื่น ๆ ที่ถ่ายทอดมาจากนักออกแบบ โดยการออกแบบที่ขึ้นกับอารมณ์ ทำให้บางครั้งดูและเกิดความตลกขบขันน่าหัวเราะมากกว่า หรืออาจจะรังเกียจจนไม่อยากจะใช้ ซึ่งนับว่าเป็นก้าวใหม่ของวงการเฟอร์นิเจอร์ที่ได้แสดงความท้าทาย

ออกมาให้สะเทือนจนประวัติศาสตร์จะต้องจารึกเอาไว้

เฟอร์นิเจอร์เมมฟิสจึงเป็นความรู้แปลกใหม่ที่น่าศึกษา น่าค้นคว้าหาความแปลกที่ซ่อนอยู่ภายในงานออกแบบ เฟอร์นิเจอร์เมมฟิสจะก้าวต่อไปอีกนานเท่าใด จะมีอะไรใหม่อีกบ้างที่เมมฟิสจะแสดงให้เห็นถึงความประหลาดหรือลวามงามที่ไม่เหมือนกับเฟอร์นิ-เจอร์ยุคสมัยใด เมมฟิสจะขยายอิทธิพลไปสู่อะไรบ้าง จึงควรน่าติดตามเรื่องราวของเมมฟิสกันต่อไป

ปัญหา

การผลิตเฟอร์นิเจอร์ในทุกวันนี้ได้พัฒนาจนกระทั่งมนุษย์ได้ประโยชน์ใช้สอยจากเฟอร์นิเจอร์อย่างสมบูรณ์ทั้งด้านความงามและประโยชน์ใช้สอย แต่เมื่อเกิดเฟอร์นิเจอร์เมมฟิสขึ้นมา มีทั้งความแปลกและงามที่อาจจะดูไม่งามด้วย เมมฟิสจึงถูกจับตามองอยู่ว่าจะก้าวไปอย่างไร

ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเฟอร์นิเจอร์เมมฟิส อาจจะเป็นทั้งข้อใหญ่และข้อย่อยรวมอยู่ในหัวข้อเดียวกัน หรืออาจจะไม่เป็นปัญหากับคนอีกกลุ่มหนึ่ง แต่เป็นปัญหาของคนอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งก็พอจะสรุปได้ดังนี้

1. เฟอร์นิเจอร์เมมฟิสเกิดจากการถ่ายทอดอารมณ์และสะท้อนจินตนาการที่เกี่ยวกับสังคม โดยนักออกแบบได้ถ่ายทอดออกมาเป็นงานเฟอร์นิเจอร์ที่สามารถเข้าใจได้เพียงผู้สร้างงานเท่านั้น คนทั่วไปอาจจะดูแล้วไม่สามารถเข้าใจได้ ว่ามีความเป็นมาและมีมโนคติอย่างไร เมมฟิสมีลักษณะคล้ายงานศิลปะที่มีอารมณ์ของศิลปินสร้างผลงานออกมา

2. การตกแต่งภายใน สำหรับเมมฟิสแล้วจะเข้าได้กับสภาพแวดล้อมเดิมที่มีอยู่หรือไม่สามารถทำให้เกิดความงามขึ้นภายในได้ อาจจะดูเกะกะตา ใช้ประโยชน์ไม่ได้เต็มที่ หรือว่าความแปลกของเมมฟิสจะดูเด่นจนทำให้หาที่จัดวางให้เหมาะสมมิได้ สวดลายและสีสันของเมมฟิสจะเกิดผลกับเฟอร์นิเจอร์อื่น ๆ ที่มีอยู่หรือไม่

3. วัสดุที่จะนำมาทำเฟอร์นิเจอร์หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ของเมมฟิสเป็นวัสดุที่หายากมาก ต้องออกแบบขึ้นมาเอง นักออกแบบจึงถ่ายทอดอารมณ์ของตนเองไปสู่งานออก

แบบ จึงทำให้เมมฟิสเป็นอุตสาหกรรมมิได้ วัสดุจะต้องสั่งผลิตขึ้นมา จึงมีจำนวนจำกัด และไม่แพร่หลายมาก งานเมมฟิสจึงมีจำนวนน้อย และต่างรูปแบบกัน

4. ทางด้านการตลาด สำหรับเมมฟิสแล้วไม่คำนึงถึงเลย เมมฟิสมิได้ผลิตขึ้นมาเพื่อสนองตลาด ไม่มีระบบอุตสาหกรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง ราคาจึงแพงมาก ผู้ที่มีไว้ครอบครองจึงเป็นผู้ที่ร่ำรวยคนชั้นสูง คนชั้นต่ำจะหาซื้อไม่ได้ จึงทำให้เกิดการสะสมอวดมั่งมีในหมู่ชนชั้นสูง ซึ่งทำให้ผิดหลักการของเมมฟิสไป เพราะเมมฟิสไม่แบ่งชนชั้นต่ำสูง เกิดการลอกเลียนแบบขึ้นมากมาย

5. สำหรับประเทศไทยความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับเมมฟิสยังไม่แพร่หลายมากนัก มีผู้ที่สนใจเฉพาะบางกลุ่มที่เป็นนักออกแบบ สถาปนิก มัณฑนากร และผู้อยู่ในวงการเฟอร์นิเจอร์เท่านั้น รูปแบบของเมมฟิสที่ไม่เน้นประโยชน์ใช้สอยเลยคงจะไม่สามารถแพร่หลายในประเทศไทยได้ แต่อาจจะได้รับอิทธิพลจากลวดลายและสีสันในรูปของสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เห็นได้ทั่วไป

สมมติฐาน

เมื่อได้ศึกษาเรื่องราวของเมมฟิสอย่างละเอียด จึงสามารถสรุปออกมาได้ว่าเมมฟิสต่างจากเฟอร์นิเจอร์อื่น ๆ อย่างไร สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ในวงกว้าง ๆ การแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นขั้นต้นนั้น พอสรุปได้ดังนี้

1. ศึกษาเรื่องราวของเมมฟิส จึงทราบประวัติความเป็นมาอย่างถูกต้อง สามารถนำเมมฟิสมาใช้ในงานอื่น ๆ ได้

2. เฟอร์นิเจอร์เมมฟิสซึ่งเกิดจากการถ่ายทอดอารมณ์ของนักออกแบบนั้น จึงทำให้เมมฟิสวางตัวเองอยู่ในลักษณะงานศิลปะที่มีประโยชน์ใช้สอยและความงามที่แปลกไม่เหมือนเฟอร์นิเจอร์อื่น ๆ ลบความน่าเบื่อที่เคยมีอยู่ทั้งไป

3. การตกแต่งภายในที่ดูเด่นชัดเจนอาจเกะกะนั้น สามารถนำเฟอร์นิเจอร์เมมฟิสไปตั้งวางที่ใดก็ได้ ไม่จำกัดสถานที่ เพราะความเด่นสะดุดตาของมันจะดึงดูดสายตาของผู้พบเห็นให้เกิดความสนใจได้

4. เมมฟิสเลือกใช้วัสดุที่ต่างจากเฟอร์นิเจอร์ทั่ว ๆ ไป จึงทำให้เมมฟิสปลีกตัวออกมาจากเฟอร์นิเจอร์ในยุคต่าง ๆ ซึ่งเมมฟิสจะอยู่กึ่งกลางระหว่างศิลปะและประโยชน์ใช้สอย

5. ด้านราคาและการตลาดที่ดูจะหรูหราสำหรับชั้นสูงนั้น เมมฟิสได้ปรับตัวเองลงมาเพื่อคนชั้นกลางสามารถมีไว้ครอบครองได้ มีระบบอุตสาหกรรมมากขึ้น แต่ก็ยังไม่มากเกินไป ทำให้เมมฟิสได้ขยายตัวได้ในคนชั้นสูงและคนชั้นกลาง

6. การที่จะแพร่หลายในไทยนั้นจะเป็นไปได้ แต่อาจจะช้ามาก ประเทศไทยไม่มีสตูดิโอที่ออกแบบเฟอร์นิเจอร์โดยตรง จึงต้องขึ้นอยู่กับนักออกแบบและสถาปนิกที่จะเป็นผู้เผยแพร่ให้แก่คนทั่วไป และอาจจะเพิ่มเติมให้อยู่ในระบบการศึกษาบ้าง

กระบวนการดำเนินงาน

กระบวนการที่ศึกษาเพื่อทำวิทยานิพนธ์นั้น สามารถแบ่งได้ออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นศิลปนิพนธ์และอีกส่วนหนึ่งเป็นผลงานที่ออกแบบและทำจริงเป็นผลิตภัณฑ์เมมฟิส

การศึกษาในส่วนที่เป็นศิลปนิพนธ์นั้นจะเริ่มศึกษาตั้งแต่ประวัติความเป็นมา เมมฟิสมีมโนคติอย่างไร ตลอดจนการตกแต่งของเฟอร์นิเจอร์และผลิตภัณฑ์เมมฟิสอื่น ๆ ลวดลายที่เกิดขึ้นมีที่มาจากธรรมชาติและลายที่ออกแบบขึ้น หรือนำสิ่งอื่นมาดัดแปลงประยุกต์มาใช้ เฟอร์นิเจอร์เมมฟิสมีอิทธิพลต่อสิ่งแวดล้อม และแพร่ขยายออกไปได้กว้างแค่ไหน และยังมีความเกี่ยวข้องกับผู้อยู่ใกล้บ้างหรือไม่

การออกแบบนั้นเริ่มจากทำแบบร่างของเก้าอี้รูปแบบต่าง ๆ แล้วคัดเลือกรูปแบบที่พอใจที่สุด นำมาปฏิบัติงานจริงโดยเลือกวัสดุที่หลากหลายแตกต่างกัน ตกแต่งลวดลายและสีสันเพื่อความงาม โดยให้สอดคล้องกับความคิดในเบื้องต้นที่ว่า เมมฟิสจะต้องมีความแปลกใหม่และไม่จำกัดวัสดุ เก้าอี้นี้จึงมีวัสดุตั้งแต่พลาสติก ไม้ เหล็ก แล้วนำมาตกแต่งจนดูกลมกลืนกันไปหมด ในการออกแบบมิได้เน้นประโยชน์ใช้สอยใด ๆ ซึ่งเก้าอี้ที่สำเร็จแล้วอาจจะให้ความสบายไม่เพียงพอ แต่สามารถสนองอารมณ์ที่โดดเด่นพื้นเด่นได้ดี

บทที่ 2

ข้อมูลสัมพันธ์

จุดกำเนิดของเมมฟิส (Enter Memphis)

เมมฟิสได้ถือกำเนิดขึ้นระหว่างฤดูหนาวปี คศ. 1980-1981 ในประเทศอิตาลี โดยการรวมตัวกันของกลุ่มสถาปนิกและนักออกแบบชาวมิลาน อันได้แก่ เอตัวร์ ซอทแซส (Ettore Sottsass) ผู้ก่อตั้งกลุ่ม ซึ่งเป็นทั้งสถาปนิก นักออกแบบ ศิลปิน และช่างฝีมือ ร่วมกัน สถาปนิกและนักออกแบบคนอื่น ๆ ประกอบด้วย มิเชล เดอ ลุชชี่(Michele de Lucchi) บาร์บาร่า ราดิส (Barbara Radice) มาร์โค ซานินี(Marco Zanini) อัลโด ซีบิช (Aldo Cibic)แมทิโอ ธัน (Matteo Thun) มาร์ติน เบนดินี(Martine Bedine) จอร์จ ซอร์เดน (George Sowden) นาตาลีเดอปาสกิเอร์ (Natalie de Pasquier) พวกเขามีความต้องการตรงกันในการที่จะสร้างเติมแต่งแนวโน้มการออกแบบเสียใหม่ ที่มีความซับซ้อนและมีลักษณะของตัวเองขึ้นมา ต้องการผลงานที่มีคุณค่ามากกว่าความเรียบง่าย ความบริสุทธิ์ การใช้วัสดุที่สวยงาม และการใช้ประโยชน์ พวกเขามองการณ์ไกลถึงสิ่งแวดล้อมอื่น เพื่อจินตนาการถึงรูปแบบชีวิตอื่น ๆ ที่กว้างไกลออกไป การดำรงชีวิต สังคม และความคิดทางการเมือง เป็นการออกแบบเพื่อสื่อความหมายถึงผู้บริโภค เมมฟิสจะต้องไม่ใช่สิ่งประดิษฐ์เพื่อใช้งานได้อย่างดี แต่จะสะท้อนความคิดและวัฒนธรรมในยุคสมัยออกมาได้ ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่การเสนอรูปแบบ การสื่อสารข้อมูล แต่ต้องการการแลกเปลี่ยนด้วยความสร้างสรรค์

เมมฟิส ไม่ใช่รูปแบบใหม่โดยสิ้นเชิง แต่เป็นรูปแบบที่หวนกลับมาโดยมีแนวทางเดิมนับจากยุคของการออกแบบสมัยใหม่ (Modern design) ที่เกิดขึ้นหลังภาวะสงครามโลกครั้งที่ 2 ความจำเป็นของชีวิตทำให้คนหันมาสนใจการออกแบบสมัยใหม่ที่มีความเรียบง่าย ความเป็นกลาง ให้ความรู้สึกที่แปลกไม่จำเจ และมีประโยชน์ใช้สอยมากขึ้น ซึ่งหลีกหนีจากงานฝีมือและการประดับประดาทั้งหลาย การออกแบบสมัยใหม่ได้แพร่หลายอย่างมากทั่วไปในยุโรป ด้วยรูปแบบที่เรียบง่ายแต่สะดวก

ในช่วงกลางปี 1970 ความสำคัญและความเด่นชัดของการออกแบบสมัยใหม่ได้แสดงบทบาททางการออกแบบมากขึ้น การออกแบบสมัยใหม่ได้กลายเป็นธุรกิจ มีการผลิตทีละจำนวนมาก ๆ (Mass-Produced)

จนในที่สุด จากความแพร่หลายของการออกแบบสมัยใหม่ ก่อให้เกิดความเบื่อหน่าย ความซ้ำซากจำเจจากสถาปนิกและนักออกแบบชาวมิลานบางคน และมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะหลีกทางจากแนวเดิมที่เป็นอยู่ ต่อต้านรสนิยมที่น่าเบื่อและไม่เคยเพียงพอ จากการตั้งข้อสังเกตว่า ทำไมการออกแบบในสมัยนี้จึงหนีไม่พ้นโซฟาหนังสีเบจ ห้อมล้อมด้วยกำแพงแนวระนาบฉากของมุมแหลมเฉียบ ตลอดแนวทางเดินที่ปูด้วยพรมสีเดียวกันตลอด ตกแต่งจำเจกับภาพเขียนและรูปปั้นสลัก ใช้โครงสร้างกระด้างรุนแรงของเหล็กและแผ่นโลหะ โต๊ะกาแฟทำด้วยโครเมียมและกระจกแก้ว เป็นการลอกเลียนแบบกันไปมาและซ้ำซาก พวกเขาจึงต้องการอะไรที่ซับซ้อน แต่มีความเด่นชัดในตัวเองมากกว่าประโยชน์ใช้สอย และในฤดูหนาวปีคศ. 1980 พวกเขาจึงพร้อมเต็มที่สำหรับการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่

การปฏิบัติครั้งสำคัญจากแนวพื้นฐานเดิมต้องอาศัยทั้งโครงการค้นคว้า ความเพียรพยายาม และงานวิจัย ทำการทดลองอย่างจริงจัง ลองสร้างเป็นรูปร่างใช้ส่วนผสมผสานเข้าช่วยในงานแสดงนิทรรศการ เพื่อจะได้แสดงงานที่ดี แต่งานแสดงที่แท้จริงกลับยังไม่ได้เริ่มต้นเลยที

ในปีคศ. 1977-1978 ซอทแซสและบรันไซ (Branzi) ได้ออกแบบชุดเฟอร์นิเจอร์และโคมไฟเมมฟิสให้ครอฟ คาซา (Croff Casa) ซึ่งเป็นสาขาของบริษัทเฟอร์นิเจอร์ มันเป็นของที่ประสบความล้มเหลวโดยสิ้นเชิง เพราะบรรดาเซลส์แมนพากันขัดขวางลูกค้าเสียเอง อย่างไรก็ตาม ในปีคศ. 1979-1980 ซอทแซส บรันไซ เดอ ลุชชี เบนคินี และนาโวนี (Navone) พร้อมด้วยสตูดิโออัลชิเมีย (Studio Alchymia) เป็นบริษัทผลิตเฟอร์นิเจอร์ ได้หันมาจับมือร่วมกันสานต่อความหวัง พวกเขาช่วยกันต่อเติมเสริมความปรารถนาของซึ่งกันและกัน เพื่อสร้างรูปจำลอง ปรึกษาหารือและโต้แย้งกันภายในสตูดิโอ

ในปีคศ. 1976 สตูดิโออัลชิเมียเพิ่งจะเริ่มต้นด้วยการเป็นกราฟฟิคดีไซน์สตูดิโอ

หลังจากที่รับฐานะเรื่อยเปื่อยด้วยนโยบายคลุมเครือมาจนถึงปี 1978 จึงพบจุดยืนที่สร้างมาตราฐานให้ตัวเองได้ โดยการเป็นสตูดิโอสำหรับงานทดลองศิลปะของกลุ่มศิลปินชาวมิลาน กลุ่มทดลองศิลปะนี้มีแนวโน้มเข้าหางานของเมนดีนี ในงานแสดง "เรดีเคิล สุทเคส" (Radical Suitcases) ที่อัลชิเมียและยังช่วยทำเฟอร์นิเจอร์สำหรับงานแสดงที่เฟอร์รารา (Ferrara) ในเดือนมิถุนายน 1978 ซึ่งซอทแซส และบรันโซ ได้นำผลงานออกแสดงด้วยเช่นกัน และในปี คศ. 1979-198 อัลชิเมียจึงจัดงานแสดงศิลปะของกลุ่มเป็นครั้งแรก และอีก 2 ปีต่อมา นักออกแบบหลายคนรู้สึกว่าใช้เวลานานเกินไป พวกเขาไม่ต้องการผู้ผลิตที่สนใจเพียงการสร้างแบบจำลอง เพื่อผลงานทางศิลปะเท่านั้น แต่ควรผลิตเป็นชิ้นส่วนสำเร็จระดับมาตราฐาน เป็นเฟอร์นิเจอร์ที่ขายได้ และใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

ซอทแซสและเคอ สุซซี ต่างมีความหวังตั้งแต่เริ่มแรกว่าอัลชิเมียจะเติบโตขึ้นมาเป็นเมมฟิส แต่ก็ไม่สามารถเป็นไปได้ จึงต้องถอนตัวออกจากอัลชิเมีย การถอนตัวของกลุ่มเมมฟิสดำเนินไปอย่างช้า ๆ ไม่เป็นทางการและไม่มีแผนการใด ๆ ในเดือนตุลาคม ปี 1980 ซอทแซสได้รับข้อเสนอ 2 โครงการ อันหนึ่งจากเรนโซ บรุโคลา (Renzo Brugola) เพื่อนเก่าเจ้าของร้านช่างไม้ ซึ่งต้องการทำบางสิ่งเข้าด้วยกันให้เหมือนอย่างสมัยเก่าในทศวรรษที่ 60 และอีกโครงการหนึ่งจากมาริโอ (Mario) และบรุแนลลา โคดานี (Brunella Godani) ซึ่งขอให้ซอทแซสช่วยสร้างเฟอร์นิเจอร์ใหม่สำหรับโชว์รูมแถบดาวน์ทาวน์ ของพวกเขาเอง ขณะนั้นซอทแซสกำลังตัดสินใจจะลาจากอัลชิเมียอยู่พอดี เพราะเขาต้องการวางรากฐานที่ดีพอสำหรับเมมฟิสในอนาคต ฉะนั้นในฤดูใบไม้ร่วงปี 1981 ซอทแซส จึงจัดงานแสดงเฟอร์นิเจอร์ล้ำสมัยที่เขาร่วมกันออกแบบโดยมีโคดานิส (Godanis) รับเป็นเจ้าภาพ เขายังขอให้บรุโคลาช่วยผลิตชิ้นส่วนต่าง ๆ อีก

ชื่อ "เมมฟิส" เริ่มปรากฏเป็นครั้งแรกในสมุดบันทึกของมิเชล เคอ สุซซี (ซึ่งถอนตัวจากอัลชิเมียเป็นคนที่สอง) ด้วยลายมือหวัด ๆ ตรงหัวกระดาษคิดกับลงวันที่ 11 ธันวาคม 1980 และหน้า 2-3 บันทึกไว้ว่า "12 ธันวาคม ที่พิเซเซอเรีย" (Pizzeria) และ "14 ธันวาคมที่เวียซาน แกลดิโน" (Viasan Galdino) ซึ่งเป็นที่อยู่ของซอท-

แซสเอง

เย็นย่ำอันหนาวเหน็บทั้ง 3 วันนั้นเอง นี่เป็นจุดกำเนิดของเมมฟิส ไม่มีใครจำอะไรได้มากนัก บันทึกที่มีอยู่ก็ไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรเลย ความทรงจำก็หลงเหลืออยู่เพียงชั่วโมงในพิซเซอเรีย ที่ซึ่งโพซิตาโน (Positano) นั่งใกล้กับซอท แซสเดอ ลุซซี ในห้องพักผ่อนของซอทแซส ไม่มีใครสักคนที่คุยกันถึงวิธีการออกแบบ ไม่มีใครคิดคำนึงถึงฟอร์ม สี สไตล์การตกแต่ง

ชื่อ "เมมฟิส" เกิดขึ้นในคืนวันที่ 11 ที่บ้านของซอทแซส เมื่อเทปเพลงของบ็อบ ไดแลน (Bob Dylan) กำลังคร่ำครวญว่า " stuck inside of modile with the memphis blues" ทุกคนเงียบกริบ เสียงของบ็อบ ไดแลน จึงโหยหวนอย่างชัดเจนต่อไป "memphis blues again" ซอทแซสจึงพูดว่า "ตกลงเราจะเรียกมันว่าเมมฟิส" และทุกคนรู้สึกว่ามันเป็นชื่อที่ฟังดูยิ่งใหญ่ที่สุด

ภาพวาดครั้งแรกของเฟอร์นิเจอร์ "นิวดีไซน์" ได้รับการตรวจสอบศึกษากันอย่างละเอียดในวันจันทร์ที่ 9 กุมภาพันธ์ 1981 และในเย็นวันนั้นมีแขกเพิ่มอีก 2 คน คือ จอร์จ ซอร์เคน และนาตาลี ดู ปาสกิเอร์ อีก 7 เดือนต่อจากนั้นจึงจะถึงกำหนดเปิดงาน 11 สค. ของกลุ่มเมมฟิส คือ ในวันที่ 18 กันยายน ทุกคนต้องพยายามทำทุกอย่างให้ทันการ ตั้งแต่วาดภาพเทคนิเคิลของเฟอร์นิเจอร์ สร้างเฟอร์นิเจอร์ สืบหาบริษัทผู้ผลิตโคมไฟ เซรามิค สิ่งทอ แล้วดำเนินผลิตติดต่อโรงงานผลิตพลาสติกลามิเนตชนิดใหม่ ติดต่อสัมพันธ์กับสถาปนิคและนักออกแบบต่างประเทศ ถ่ายรูปเฟอร์นิเจอร์และสร้างกราฟฟิคเอง ออกแบบภาพโปสเตอร์ 2 ชุด การ์ดเชิญ แค็ตตาล็อค แพ็คเกจ กระดาษจดหมายและซอง ออกหนังสือซึ่งต้องหาเงินและโรงพิมพ์ ออกแบบคิสเพลย์ เชิญนักข่าวและหนังสือพิมพ์ และแล้วทุกอย่างก็สำเร็จลงด้วยดี ในวันที่ 18 กันยายน 1981 ปรากฏว่ามีผลงานเฟอร์นิเจอร์ 31 ชิ้น นาฬิกา 3 เรือน โคมไฟ 10 ดวง เซรามิค 11 ชิ้น และแขกร่วมงาน 2,500 คน

ในเดือนมิถุนายน ได้มีการก่อตั้งเป็นรูปบริษัท โดยมีนักธุรกิจลงทุนร่วมกับบรูโดลาโดคานี และฟลุสโต ซีลาติ (Fausto Celati) ซึ่งเป็นนักลงทุนอีกคนหนึ่ง มีการขยับขยายเมมฟิสออกสู่ตลาดต่างประเทศ โดยมีเออร์เนสโต กิสมอนดี (Ernesto Gismondi)

ประธานบริษัทอาร์ติเมด (Artemide) ซึ่งเคยผลิตโคมไฟของกลุ่มเมมฟิสมาก่อน รับตำแหน่งประธานกลุ่มเมมฟิส และคือผู้ถือหุ้นรายใหญ่นั่นเอง เมมฟิสจึงถือว่ากำเนิดเป็นรูปบริษัทนับแต่นั้นมา

มโนคติของกลุ่มเมมฟิส (Memphis Concept)

จุดยืนของนักออกแบบเมมฟิสที่ยึดถือในการสร้างงานนั้น เน้นในความหลากหลาย การรวบรวม การจัดกลุ่ม ที่มีความเหลื่อมล้ำกันทั้งขัดแย้งและส่งเสริมกัน อันเป็นหลักที่แท้จริงในการดำรงชีวิต เมมฟิสไม่ต้องการให้การแบ่งแยกว่าอะไรดีหรือเลว แต่อยากให้คำนึงถึงการอยู่ร่วมกัน ความคิดนี้เห็นได้ชัดจากการเลือกใช้วัสดุราคาสูง ผสมกับวัสดุราคาต่ำ มีความหลากหลายแต่กลมกลืนจนแยกค่าของมันไม่ออก รวมทั้งรูปแบบและการใช้สีที่แสดงให้เห็นความคิดในหลายแง่มุม นับว่าเป็นข้อแตกต่างจากการออกแบบสมัยใหม่โดยสิ้นเชิง การออกแบบสมัยใหม่ทำให้เราหนีจากความจริง แต่เมมฟิสให้เราวิ่งเข้าสู่ความจริง การยอมรับในความจริง เมมฟิสจึงแย้งความคิดที่ว่าการออกแบบที่คงทนเป็นนิรันดร์จะดีกว่าการออกแบบที่เปลี่ยนไปตามยุคสมัย ในเมื่อสังคมที่ทันสมัยและแปรเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลานั้น สิ่งที่ควรจะอยู่ได้คือ ความทันสมัย การก้าวข้ามไป หรือกลมกลืน การออกแบบของเมมฟิสอาจจะถือได้ว่าเป็นแฟชั่น แต่เป็นแฟชั่นที่มีจุดหมายว่าเราอยู่เพื่ออะไร กำลังทำอะไร เขาจึงมุ่งเสนอผลงานที่ไม่แสดงสุนทรียภาพสูงสุด หรือแบบที่สมบูรณ์สุดขีด แต่ว่าต้องการเสนอต่อผู้บริโภคในทุกวันนี้ กับความต้องการของสมัย ไม่ใช่เพื่อความเป็นนิรันดร์ เมมฟิสทำงานทันสมัย คือการออกแบบเพื่อการบริโภค เป็นการสื่อความหมายโดยตรง ไม่สนใจเรื่องการใช้ประโยชน์ มันบริโภคได้ทั้ง ๆ ที่ดูไร้ประโยชน์ จากความดึงดูดใจและยากที่จะเข้าใจ มันมีคุณภาพได้ตามต้องการที่ไม่สิ้นสุด

เมมฟิสไม่เคยกำหนดความคิดที่แน่นอน และไม่เคยประกาศความคิดของกฎระเบียบหรือความตั้งใจ เพราะเมมฟิสไม่เห็นว่าสำคัญอะไรที่จะมาอธิบายชี้แจงพวกเขาเชื่อในการแสดงออกและการกระทำมากกว่าคำพูดหรือความคิด หรือความคิดเห็นที่ต่างก็เกิดขึ้นจากประสบการณ์และรากฐาน แรงกดดันและแรงกระตุ้นของเมมฟิส ต่างต่อต้านมโนคติกันทั้งนั้น เมมฟิสต่อต้านมโนคติหรือระบบความนึกคิดก็เพราะมันมองหาทุกสิ่งที่เป็นไปได้ ไม่ใช่หาเพียงผลลัพธ์หรือคำตอบ เมมฟิสจึงทำได้ทุกอย่างไม่ว่าจะแหวกแนวแค่ไหน หรือขยายขอบเขตปฏิบัติการ ปลุกฟื้นคืนความมีชีวิตชีวา ลบระบบเงื่อนไขหรือเปิดใจให้กว้างเพื่อรับทุกอย่างตลอดจนมองหาโอกาสใหม่ ๆ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่มีความ

คิดเห็นหรือแนวโน้มของรูปแบบการออกแบบ ความจริงก็คือการตัดสินใจ ความริเริ่มและการบริหารของพวกเขาเป็นเรื่องเฉพาะกาล ซึ่งเปลี่ยนแปรตามแนวโน้มและโอกาสที่เป็นไป

เมมฟิสไม่ได้เสนอรูปแบบสมบูรณ์ และไม่ได้คิดจะแต่งตั้งตัวเองโดยผ่านทางการออกแบบ พวกเขาไม่ได้ใช้การออกแบบเป็นตัวเปรียบเทียบความนึกคิด เพื่อบอกหรือแสดงอะไร แต่กลับเสนอการออกแบบเป็นตัวสื่อความหมายโดยตรง และพยายามปรับปรุงความสามารถที่จะเป็นไปได้ของการเปลี่ยนแปลงความหมายและสัญลักษณ์ เช่นเดียวกับปรับปรุงส่วนประกอบให้ทันสมัย เมมฟิสไม่สนใจความเป็นมาหรือแบบอย่างการออกแบบใด ๆ เลย พวกเขาเริ่มก้าวแรกด้วยการรวบรวมวัฒนธรรมการออกแบบที่เปิดอิสระและมีความยืดหยุ่น ใช้สติปัญญาเพื่อค้นหาเอกลักษณ์ของสังคมและสัญลักษณ์ของวัตถุที่สามารถใช้เป็นตัวแสดงความหมาย การออกแบบเมมฟิสจึงมาจากการสร้างระบบความสัมพันธ์ของการแสดงออกและของอารมณ์ระหว่างมนุษย์และวัตถุที่แวดล้อม โดยทั่วไปความคิดและรากฐานทางวัฒนธรรมของเมมฟิสได้มาจากซอทแซสนั่นเอง ซอทแซสเคยเรียนรู้มาว่าความงาม ความถูกต้องตามแบบแผน ความสอดคล้อง ประโยชน์ใช้สอย และความสามารถในการสนองความต้องการของวัตถุหนึ่ง ๆ นั้น ไม่ใช่คุณค่าในธรรมชาติอย่างสมบูรณ์ มันเป็นเพียงการตอบสนองต่อวัฒนธรรมหรือระบบเท่านั้นและยังจะเปลี่ยนแปลงไปตามเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอีกด้วย ดังนั้น เขาจึงเริ่มมองสถาปัตยกรรมและการออกแบบในรูประบบเครื่องหมาย จัดทำแค็ตตาล็อกของสไตล์ สี การตกแต่ง และสถิติแนวโน้มอย่างเป็นแบบแผน เพื่อทำความเข้าใจถึงสาเหตุและผลกระทบที่ควรจะเป็นหรือเป็นไปได้

ความคิดของซอทแซสไม่ได้ตั้งใจจะสร้างสไตล์ใหม่เอี่ยม เขาต้องการค้นหาวิธีใช้และประยุกต์แค็ตตาล็อกของเครื่องหมายและสัญลักษณ์ในโอกาสและสถานการณ์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกันไป เอกลักษณ์ของซอทแซสคือ งานที่ไม่อ้างอิงหลักสูตรทางความรู้ แต่จัดเป็นประเภทของรหัสในการปฏิโลมทางอารมณ์ โดยถ่ายทอดผ่านด้วยข้อมูลความหมายทางกายภาพ ได้แก่ แสง เงา สี ความอบอุ่น ความกลม น้ำหนัก ความหนา ความเปราะบาง ฯลฯ มากกว่าจะจัดเป็นรูปแบบทางวัฒนธรรม ชาวเมมฟิสผู้เจริญรอยตามซอทแซส จะไม่เสนอสไตล์หรือมโนคติ พวกเขายึดหลักเก่าแก่ของทั้งโลกตะวันตกและโลกตะวันออก

ที่ว่า โลกรับรู้โดยผ่านทางความรู้สึก ซอทแซสกล่าวว่า "ผมน่ะไม่ฉลาดนักหรอก และผมมักจะพูดอยู่เสมอว่า ปัญหาคือ การกิน การดื่มเซ็กซ์ การนอน และความเป็นอยู่ที่ตกต่ำลง โลกคืออาณาเขตของการฟื้นฟูทางประสาทรับสัมผัส ผมจะไม่คุยถึงภาพพจน์ แต่อยากจะพูดถึงทัศนคติที่ว่าวัฒนธรรมของโลกทุกวันนี้ พูดถึงแต่ความสะดวกสบาย วันนี้และอีกหลาย ๆ ปี มนุษยชาติก็จะยังคงต้องการความสะดวกทางโลก นั่นคือการได้เป็นเจ้าของความอบอุ่น ความเยียบเย็น ความนุ่มนวล สี เงา การเดินทางทางอากาศ ที่ดิน ตัวทำ-ลายมโนคติ มันไม่ขึ้นกับอะไรและเป็นส่วนตัว มันเป็นเรื่องของการคุ้มครองผู้บริโภคและการบริโภค ไม่ใช่เรื่องของจริยธรรม แต่เป็นการเปิดทางสายใหม่ต่างหาก"

จากทัศนคติ ก็มาถึงความคิดของการออกแบบ ซึ่งเปิดกว้างเพื่อการเปลี่ยนแปลง เพิ่มความตั้งใจและความละเอียดลออมากขึ้น สำหรับการบริโภคทางกายภาพ เช่น เนื้อที่ วัสดุ คุณภาพ กลิ่น เสียง สี หรือความตึงเครียด เป็นต้น บรันโซให้ความเห็นไว้ว่า "ทุกวันนี้ เรารู้และมีประสบการณ์ของศิลปะทางกาย ซึ่งย้ำเตือนความรู้ของเราว่า การรับรู้สภาพแวดล้อมคือขบวนการทางกายภาพที่ขยายกว้างออกไปโดยตัวเราเอง ซึ่งไม่ใช่ที่รองรับอารมณ์และตัวกระตุ้นที่ไร้เหตุผล แต่เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการรวบรวมข้อมูลทางธรรมชาติและเปลี่ยนแปลงไปเป็นประสบการณ์และวัฒนธรรม แล้วใช้ประโยชน์โดยเป็นอิสระจากการแฝงความหมายเปรียบเทียบหรือมโนคติ"

เมมฟิสก่อกำเนิดมาจากความรู้โดยสัญชาตญาณและจินตนาการ ไม่ใช่จากการมองเห็นภาพอย่างก้าวร้าว หรือจากความต้องการสร้างการสนับสนุน หรือโปรแกรมใหม่ ๆ หรืออนุสาวรีย์ราลึก แต่ต้องการลิ้มรส ความต้องการบริโภค และความต้องการสื่อสารทางกาย ในรูปการสั่นสะเทือน ความเป็นกลาง การหลอกล่อ และการยั่วยวนชวนหลง

ถ้าโลกสัมผัสรู้ด้วยความรู้สึก เราย่อมสามารถใช้อารมณ์ในการสื่อความหมายทุกชนิด ความคิดพื้นฐานข้อหนึ่งของเมมฟิส คือ ทำการออกแบบให้เป็นเครื่องมือสื่อสารที่มีเจตนาและสลับซับซ้อนเหนือลักษณะทางธรรมชาติ เดอ ลุซซี กล่าวว่า "การออกแบบคือเครื่องมือพิเศษในการสื่อสาร เพราะลักษณะพิเศษภายในตัวทำให้สามารถใช้และจ่ายไปได้ทุกทาง แม้แต่ในทางที่ไม่สื่อสารอะไรเลย พวกเรากำลังประดิษฐ์การสื่อสารที่จะเป็นไปได้โดยผ่านทางวัตถุต่าง ๆ เราพยายามเชื่อมต่อการออกแบบและอุตสาหกรรมโป

วัฒนธรรมที่กว้างขวางกว่าเดิมภายในทิศทางที่เราดำเนินไป"

เมื่อนักออกแบบเมมฟิสจะทำการออกแบบสักแบบหนึ่ง เขาแทบจะไม่ได้แจงรายละเอียดของส่วนประกอบผลิตภัณฑ์เสียเลย เขาคิดจะวาดภาพและสร้างการออกแบบในรูปชุดเครื่องหมายแสดมป์ โดยมีส่วนประกอบทางวัฒนธรรมที่แน่นอน เขาจะสื่อสารความหมายผ่านทางการออกแบบโดยคิดถึงการออกแบบในรูปเหตุการณ์เกี่ยวกับสัญลักษณ์ เพิ่มวัตถุด้วยความหมาย ทำให้มันกลายเป็นตัวเปรียบเทียบ สร้างความมีชีวิตชีวา และสร้างความหมายชัดเจนถึงแนวความคิดของประโยชน์ใช้สอย บรันไซกล่าวอีกว่า "การออกแบบอุตสาหกรรม ซึ่งเคลื่อนไหวตามสมัยนิยม และการออกแบบตามมโนคติต่างมีพื้นฐานของความแน่นอนที่ว่า คุณภาพพื้นฐานของสิ่งแวดล้อมหรือวัตถุหนึ่งประกอบด้วยโครงสร้างที่สอดคล้องของรูปทางโครงสร้าง และประโยชน์ใช้สอยที่จำเป็น ทั้งความหมายทางภาษา และคุณค่าทางสังคม ทั้งจากทางตรงและเครื่องจักรกล ความแน่นอนนี้มีจุดกำเนินมาตั้งแต่สมัยเรอเนสซอง์ สมัยคลีธรรมจรรยาของชาวคริสเตียน และในสมัยของการปฏิวัติอุตสาหกรรม"

ความแน่นอนนี้ทำให้เกิดจุดอ่อนตรงที่ทำให้ "ฟอร์มเด่นตามรูปประโยชน์ใช้สอย" และเป็นเวลาหลายศตวรรษที่ทุกสิ่งทุกอย่างดูชัดเจนและเรียบง่าย เพื่อให้ความหมายของประโยชน์ แล้วค่อยให้รูปแบบกับมัน โดยไม่ได้คิดกันเลยว่าประโยชน์ใช้สอยเป็นตัวแปรที่สลับซับซ้อน ซึ่งสัมพันธ์กับเงื่อนไขทางวัฒนธรรม ภาพพจน์ต่อสารธารณชนและความจำเป็น และการผสัดกันของเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ ซอทแซสเคอให้สัมภาษณ์ว่า "เรารู้ดีกันอยู่แล้วว่า เมื่อเราพยายามบอกประโยชน์ของวัตถุใด ประโยชน์ของมันก็พังพินอยู่กับนิ้วมือของเราทั้งนั้น เพราะประโยชน์ก็คือชีวิต คือความเป็นไปได้ของความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุและชีวิต"

การอธิบายแนวความคิดของ "ประโยชน์ใช้สอย" จะต้องแยกมันออกจากเออร์โกโนมิค คือการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสัดส่วนมนุษย์และเครื่องจักรกล เพราะมันมีผลทั้งทางบวกและทางลบ มีความสลับซับซ้อนและผันแปรไม่แน่นอน ทฤษฎีเออร์โกโนมิค ซึ่งมักจะนำมาซึ่งข้อถกเถียงเด็ดขาด หรือการแพร่ข่าวอย่างสโลแกนโฆษณา เป็นตัวสนับสนุนเทคโนโลยีของงานออกแบบ แต่ถ้ามาพูดกันถึงเก้าอี้ในห้องอาหาร ไม่มีทฤษฎี

ทางการตลาดเฉพาะหรือทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างสัดส่วนมนุษย์ ที่จะรับประกันหรืออธิบายได้ว่าทำไมมีคนชอบ ทำไมขายได้ ทำไมบางคนว่ามันสบาย ขณะที่บางคนก็ว่าไม่สบาย ดังนั้นประโยชน์ใช้สอยไม่จำเป็นต้องมีอยู่เสมอไป สถาปนิกและนักออกแบบมักจะสร้างมันและมองการออกแบบเป็นเครื่องมือในการขยายพฤติกรรมอย่างที่บรันไซพูดไว้ว่า "มันสร้างดีมานด์ด้วยตัวของมันเอง คือประโยชน์ใหม่และอิสรภาพใหม่"

ช่วงต้นปี 1954 ซอทแซส เคยได้เขียนไว้ว่า "เมื่อชาร์ล เอเมส(Charles Eames) ออกแบบเก้าอี้ของเขา เขาไม่ได้ออกแบบเก้าอี้ตัวหนึ่ง เขาออกแบบวิธีการนั่งลงแบบหนึ่ง คือว่าเขาออกแบบรูปประโยชน์ไม่ใช่ใช้ประโยชน์" เมมฟิสแตกต่างจากแนวโน้มสำคัญของชาวโพสท์โมเดิร์น ซึ่งนิยมวัฏจักรของประวัติศาสตร์ และแนวโน้มเข้าหาการคืนสู่สภาพเดิม คือมองย้อนกลับสู่สถาปัตยวัฒนธรรมคลาสสิค" แต่ความพยายามและความสนใจของเมมฟิสมุ่งไปที่ความร่วมสมัยและส่วนที่เหลือของปัจจุบัน ซึ่งเป็นแนวโน้มของอนาคต เมมฟิสมีจินตนาการนับจากขอบเขตวัฒนธรรมยุคแรกสุด ซึ่งภาษาคือการปฏิรูปอย่างต่อเนื่อง ได้แก่ ส่วนด้อยพัฒนา ชานเมืองดินแดนรกร้าง ชายแดนเมืองใหญ่ ความพยายามที่จะก้าวนำความทันสมัยไปข้างหน้านี้ (ซึ่งบาวเฮ้าส์เคยพยายามกันมาก่อน) เมมฟิสจึงมองไปยังโลกตะวันตก

เมมฟิสพยายามขยายขอบเขตอ้างอิงให้กว้างที่สุด พยายามจับจริตวิตกของชาวโลกและพยายามซึมซาบและหักเหความอ่อนแอ และความตึงเครียดของความเจริญในโลกที่สาม เมื่อพูดถึงชานเมือง ชาวเมมฟิสจะคิดถึงชานเมืองบอมเบย์ มัดราส เมริดา เจดดาห์ จาร์กาต้า สถาปัตยกรรมของประเทศในโลกที่สามที่เพิ่งตั้งตัวกันใหม่ ๆ นับจากโทลีนีเซียไปถึงชวา จากอินเดียไปตะวันออกกลาง และจากอัฟริกาถึงอเมริกาใต้ อยู่ในใจของเมมฟิสแล้ว ดังนั้น ดินแดนเหล่านี้ภาษายังไม่ถาวรและไม่ได้จัดเป็นหมวดหมู่ จึงเกิดสัญลักษณ์และวัฏจักรวนเวียนไปตามหลักความต้องการที่ไม่แน่นอน ด้วยภาษาที่ไม่สมบูรณ์ คือ คลุมเครือและไม่แน่นอน ทำให้สัมผัสรูปสัญญาณและความหมายได้เพียงผิวเผินจนเกือบจะไร้ประโยชน์ เมื่อเมมฟิสเกิดขึ้น มันกลับสดชื่นมีชีวิตชีวาและเริงระรื่น เพราะมันกลับกลายเป็นอิสระจากนักล้นโลษแห่งศีลธรรมจรรยาของวัฒนธรรม มันเปลี่ยนแปลงให้ทุกคนรู้จักพูด รู้จักกระทำเพื่อความสุขสดใส เปิดประตูตัวเองให้กว้างออกเพื่อรับทุกสิ่งที่มี

ความหมายเท่าที่จะเป็นไปได้

มีหลายคนเหมือนกันที่คิดว่าการเริ่มต้นของสัญญลักษณ์ วัสดุการตกแต่ง ความไม่ต่อเนื่องทางภาษาเป็นแค่เกมส์ หรือสิ่งบันเทิงของจกบ้าเห่อ หรือตลกจำอวด แต่มันราคาสูงเกินกว่าที่จะเป็นเรื่องตลก ความดีเลิศของเมมฟิสคือพลังรูปใหม่มากมายที่ด้านความน่าเบื่อหน่าย มันเต็มไปด้วยคุณค่าของการออกแบบประเพณีและประวัติศาสตร์ การนำสัญลักษณ์ใหม่ออกมาเผยแพร่นั้น หมายถึงการเพิ่มวงจรพลังใหม่ ซึ่งจะเสริมสร้างความต้องการใหม่ ความน่าวิตก การชักชวน ยั่วยวนใจ และตั้งเงื่อนไข

เมมฟิสคือ การเปลี่ยนแปลงรูปหนึ่ง ซึ่งการเปลี่ยนแปลงแสดงถึงเปอร์เซนต์ของความอยู่รอด มันเกิดขึ้นในยุคของการรวบรวมข้อมูลภายในระบบ ไม่ใช่การต่อต้าน มันใช้ประโยชน์ของโครงสร้างและกลยุทธที่ก้าวหน้าที่สุด มันเติบโตและเผยแพร่โดยการทำงาน โดยตรงกับตัวสานเชื่อมต่อกับสภาพแวดล้อม มันทำงานกับประสาทและความรู้สึกกับรายละเอียดกับโครงสร้างที่เล็กที่สุด และกับความรวดเร็ว ผลงานของเมมฟิสจึงดูเหมือนลูกครึ่งพันธุ์ทาง แต่กลับสั่นสะเทือนวงการอย่างไม่น่าเป็นไปได้ ดูราวกับเป็นคลื่นลูกใหม่ซึ่งบางทีก็ออกแนวเถื่อน แต่บางทีกลับดูเป็นศิวิไลย์อีกรูปหนึ่ง

วัสดุอิสระ (Materials)

เมื่อคิดถึงเมมฟิส คนที่คุ้นเคยกับศิลปะของพวกเขามักจะนึกถึงการพลิกโฉมหน้าเฟอร์นิเจอร์ร่วมสมัยอย่างท้าทาย การออกแบบเฟอร์นิเจอร์ที่ฉีกแนวเดิมของพวกเขาก็คือ การเลือกใช้วัสดุที่ไม่เหมือนใครและวัสดุที่เมมฟิสเลือกใช้ให้ถูกวิจารณ์กันหนาหูก็คือ พลาสติกลามิเนต ชนิดตกแต่งลวดลาย คนหลายกลุ่มให้ความเห็นว่าไม่เห็นจะเข้าท่าอะไร ก็แค่เพทุบายตื้น ๆ กับการเสแสร้งสร้างค่านิยมชั่วสมัยเท่านั้น คนเหล่านี้คิดกันว่าปัญหาวัสดุของงานดีไซน์เป็นเรื่องเล็กธรรมดา ๆ ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้ววัสดุใหม่และเทคโนโลยีใหม่ต่างก็เป็นอิทธิพลสำคัญของการเปลี่ยนแปลงรสนิยมและสไตล์ของสถาปัตยกรรมและงานศิลป์ การใช้วัสดุที่แตกต่างออกไปนั้นไม่เพียงให้ภาพโครงสร้างที่เปลี่ยนแปลงไป มันทั้งวัตถุเลยทีเดียว ไม่ว่าจะเป็นความหมายและการเปรียบเทียบการสื่อความหมายภาษาเฉพาะและแม้กระทั่งการเปลี่ยนแปลงทิศทาง การขยายทัศนียภาพการมองเห็นคุณค่า การไตร่ตรอง คุณค่าใหม่ และความขัดแย้งกับของเก่า เมมฟิสและพลาสติกลามิเนต เกิดขึ้นจากการผสมผสานสิ่งแวดล้อมของวัฒนธรรมนิยมเข้ากับสิ่งใหม่สมบูรณ์แบบที่แสนจะยั่วเย้าเร้าใจ นั่นก็คือการตกแต่งผิววัตถุด้วยสิ่งประดิษฐ์ของนักออกแบบนั่นเอง

ที่จริงแล้วพลาสติกลามิเนตไม่ใช่ของใหม่จากที่ไหนเลย เขาใช้มันตกแต่งร้านไอสกรีม โรงภาพยนตร์ หรือร้านอาหารฟาสท์ฟู้ด แต่เพราะเมมฟิสนี่เองที่สร้างตำนานแก่พลาสติกลามิเนต ให้กลายเป็นวัสดุทันสมัยที่สามารถเปิดเผยตัวอย่างเต็มภาคภูมิและสมวิญญาณ "อนาคต" จนใคร ๆ รับรู้กันไปว่ามันคือ "อนาคต"

พลาสติกลามิเนตเป็นตัวประกอบตกแต่งภายในบ้านมานานหลายปีแล้ว เพราะ"คุณภาพที่ใช้งานและใช้ประโยชน์ได้ดี" นั่นเอง แม้ในบ้านสวยหรูก็ยังใช้พลาสติกลามิเนต เพียงแต่ว่า มันถูกแอบซ่อนอยู่ในตู้ ในห้องน้ำ ครัว หรืออย่างดีที่สุดก็คือ ในห้องเด็กเล็กเท่านั้น ไม่เคยได้กล้ำกรายไปสู่ตาในห้องโถงหรือห้องรับแขก ที่เป็น "ห้องหางการ" ซึ่งแสดงถึงสถานภาพและรสนิยมของเจ้าของบ้านเลย ตามทฤษฎีของมันเลยเป็นเพียงความธรรมดาสามัญ ความยากไร้และรสนิยมต่ำต้อย ทุกสถานที่ซึ่งต้องการวางสถานะเป็นแหล่ง "รวยล้นรสนิยมสูงล้ำ" ไม่ว่าจะเป็นภัตตาคาร บาร์หรือไนท์คลับ ร้านลูก-

กว่าด หรือบูติคชั้นสูง ต่างไม่เคยเห็นอยู่ในสายตาเลียเลย

เมมฟิสจึงกลับสถานการณ์นี้จากหงายเป็นคว่ำ พวกเขาประดับประดาพลาสติกลามิเนตอย่างอวดตัวเด็มที่ใน "ห้องอาหาร" เช่นห้องรับแขกกันเลย พวกเขาศึกษาและทดลองใช้ประโยชน์ทุกด้าน ตกแต่งเข้ากับโต๊ะ เก้าอี้ คอนโซล โซฟา และเตียงตู้ เล่นสนุกกับคุณภาพที่เขาตราหน้ามันว่ากระด้าง ไร้วัฒนธรรม เปรี้ยวรุนแรงหน้าเทียมเลียนแบบและจีตรสนิยม ผิวพลาสติกแบบช่างไม่เนียนละเอียดอ่อน ไร้ความลึกและความอบอุ่น ความแปลกใหม่ที่สุดของพลาสติกลามิเนตที่เมมฟิสนำมาใช้ในการตกแต่งก็คือ ลักษณะความลึกลับซึ่งปราศจากเครื่องหมาย ปราศจากข้อจำกัดและข้อเปรียบเทียบกับค่านิยมที่เป็นอยู่ ศิลปะของเมมฟิสเองก็คล้ายคลึงกับพลาสติกลามิเนต คือดูประหนึ่งมีที่มาจากถิ่นวัฒนธรรม ซึ่งขาดการจัดระเบียบเข้มงวด เช่น ชานเมือง หรือถิ่นแถบกำลังพัฒนา เมมฟิสนิยมใช้ลวดลายกราฟฟิคเด่นด้วยรูปเรขาคณิตหยาบ ๆ

ความคิดในการใช้พลาสติกลามิเนตนี้ เกิดขึ้นในเช้าวันหนึ่ง ในขณะที่ซอทแซสกำลังนั่งดื่มกาแฟในร้านชนบทใกล้บ้าน ซึ่งมีเคาน์เตอร์สีชมพูสลับฟ้า เป็นบาร์ที่ชุมนุมของชาวไปรษณีย์ส่วนมิเชล เดอ ลุซซี ได้รับแรงดึงดูดใจจากการแต่งหน้าตาของหนุ่มสาวชาวพังก์วัยรุ่นที่บอกหน้าขาวระบายลีลันฉูดฉาดคัดกันในงานวันส่งท้ายปีเก่าปี คศ. 1980-1981 ทั้งคู่ต่างรู้สึกถูกกระตุ้นรุนแรงในทันที ราวกับปฏิกิริยาเคมีฉับพลันในเซลล์สมอง มันเป็นคำตอบที่เขาเฝ้าค้นหาและรอคอยมานานแสนนานแล้วกลับเฉลยมาเองโดยไม่ทันตั้งตัว มันคือ แรงดลใจจากภาษาสังคม เป็นเรื่องเป็นราวทางมนุษยวิทยามากกว่าการตกแต่งเสียอีก ด้วยเหตุนี้ทำให้การตกแต่งของเมมฟิสมีอิทธิพลสูง และมีผลกระทบโดยตรงต่อหลาย ๆ สาขาแตกต่างกัน หลังจากแสดงผลงานการดีไซน์แบบเฟอร์นิเจอร์ครั้งแรกได้ไม่นาน แนวศิลปะของเมมฟิสก็เริ่มระบาดไปตามลวดลายเสื้อยืด เสื้อสเวตเต้อร์ ปกหนังสือ และแม้กระทั่งลายรองเท้านำสมัย อิทธิพลของเมมฟิสต่อความต้องการของสังคม

การเปิดตัวของพลาสติกลามิเนตทำให้วงการออกแบบเฟอร์นิเจอร์เปิดกว้างสู่สิ่งใหม่ ๆ และแตกต่างออกไป เป็นการกรุยทางสู่การฟื้นฟู และการวิจัย การเลือกใช้วัสดุ การคัดคุณภาพ การจับกลุ่มและจับคู่ที่เป็นไปได้ และการสร้างความหมายและวัฒนธรรมนิยม ผลก็คือทำให้มีการสนใจความสำคัญของวัสดุอย่างจริงจัง ไม่ใช่เพียงเพื่อเลือกและใช้วัสดุเป็นตัวเอื้ออำนวยประโยชน์แก่งานออกแบบ แต่เพื่อให้วัสดุเป็นตัวเอก

ที่จำสื่อหอคอารมณ์ความรู้สึก เป็นสิ่งสนับสนุนตัวเองที่จะร่วมแสดงโดยไม่ได้เป็นส่วนผสมปนเป แต่ละวัสดุต่างก็แสดงออกถึงเรื่องราวของมันเอง ดังเช่นที่มารีโค ซานินี ให้ความเห็นว่า "ฮอฟแมน (Hoffman) มักใช้วัสดุสูงค่าอย่างเช่น หอยมุกในการเดินลวดลาย มันเป็นเส้นลายหอยมุกแต่ไม่ใช่ลายเส้นที่สำคัญอะไรเลย ถ้าเป็นพวกเราละก็คงจะต้องใช้หอยมุกเป็นคารางไมล์เลย เพราะเราจะให้หอยมุกเล่าเรื่องราวของมันเอง ไม่ใช่ลายเส้น" นักออกแบบชาวเมมฟิสจะทำงานกับวัสดุใน 2 ความรู้สึก คือพัฒนาและทำให้มัน "ปราศจากเชื้อ" วัสดุได้มาง่าย ๆ ใคร ๆ ก็มักจะเบื่อหน่ายหนี นอกเสียจากจะได้นำมาปรุงแต่งเข้ากับวัสดุที่พัฒนาแล้ว ยอหแซสให้ความเห็นว่า "มันเป็นปรากฏการณ์ซ้ำซากของประวัติศาสตร์ละครับ เช่น ชาวบาร์บาเรียนทำ "ความไร้วัฒนธรรม" ของพวกเขามาสร้างอารยธรรม"

วัสดุ "ปราศจากเชื้อ" ที่เมมฟิสเลือกใช้นั้น รวมถึงผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมอื่น ๆ ด้วย เช่น แก้วพิมพ์ เพลท สังกะสี แผ่นโลหะแท้ เซลลูลอยด์ ฉนวนกันไฟลำเร็จ สีอุตสาหกรรม หลอดไฟนีนอน ไฟสี และอื่น ๆ ชาวเมมฟิสไม่เคยมองวัสดุเหล่านี้ในรูปวิทยาการนำสมัย แต่พวกเขาสนใจเนื้อแท้ รูปแบบ สี ความหนาแน่น ความโปร่งแสง ความวาววับ และสนใจความสามารถในการถ่ายทอดอารมณ์อ่อนไหวล่างหาก หลักการอันเป็นอิสระของพวกเขาต้องการคุณภาพสัมผัสมากกว่าความสูงส่งของวิชาการ นักออกแบบชาวเมมฟิสจึงเป็นผู้ปูเหื่องและให้พลังชีวิตชีวาแก่วัสดุเก่าแก่อย่างเช่นหินอ่อน พวกเขาก็จะนำไปใช้ในฟอร์มที่ไม่เคยใช้มาก่อน หรือจับคู่กับวัสดุที่เคยต้องห้าม เช่น อลูมิเนียม หรือไฟเบอร์กลาส

วัสดุจำนวนมากถูกละเลยความสมดุลที่เคยถูกจัดให้เป็น ชาวเมมฟิสมักจะยืดเหยียดและลดแบบจนจำรูปเดิมไม่ได้ ปัญหาที่แท้ไม่ได้อยู่ที่ทำให้ส่วนหนึ่งละม้ายคล้ายคลึงอีกสิ่งหนึ่ง หรือทำให้เหมือนตัวเอง ไม่ว่าจะทำให้หินอ่อนเหมือนพลาสติก พลาสติกเหมือนไม้ หรือพลาสติกเหมือนพลาสติกอะไรเลย สำหรับนักออกแบบชาวเมมฟิสแล้วปัญหาไม่ได้อยู่ที่ของแท้หรือของเทียมเลียนแบบ มันอยู่ที่ภาพลวงจน์ การออกแบบผลิตผลสำเร็จ อิทธิพลโครงร่างและการสื่อความหมาย ชาวเมมฟิสเชื่อในสิ่งเดียวกับพุทธศาสนิกชน คือ "ความแท้จริง" ไม่มีในโลกเรา และถ้าจะมี "มันคือสิ่งที่มันเป็น" ไม่ว่าจะเป็นความอิสระความง่าย ความเป็นอนาธิปไตย การไม่สามารถคาดคิด การใช้วัสดุราคาถูกหรือแพง

การใช้วัสดุเนื้อละเอียดประณีตหรือหยาบ ผิวกระด้างหรือมันวาววับ ต่างก็มุ่งที่จะให้ได้ผลงานเป็นชุดเฟอร์นิเจอร์ที่สามารถสื่อความหมายซับซ้อนออกมาได้ ชาวเมมฟิสจึงได้สร้างความแปลกใหม่ที่ใช้เป็นตัวเปรียบเทียบ สร้างเรื่องราวของวัสดุและผิววัสดุ สร้างรสนิยมที่แตกต่างออกไป และการเปลี่ยนแปลงภายใน ซึ่งเป็นภาพแปลกตาแปลกใจที่เกิดจากการรวบรวมสิ่งดึงดูดใจและสร้างวงจรใหม่ที่น่าสนใจ นอกจากนี้แล้วสไตล์ของเมมฟิสยังดัดแปลงภาพพจน์นิยมให้สอดคล้องและรวมตัวกันเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับอนาคต เป็นรูปแบบโครงสร้างที่มีความยืดหยุ่น และละเอียดลออมากขึ้นอีกด้วย

การประดับประดา ลวดลาย และสีสัน(Decorate Pattern & Colour)

ซอฟแซส ได้กล่าวไว้ว่า "การตกแต่งในจินตภาพของพวกเราไม่เคยเกี่ยวข้องกับการเป็นตัวเกื้อหนุนโครงสร้างพื้น ๆ ของงานออกแบบเลย คนเรามักจะเชื่อในโครงสร้างพื้นฐาน และเชื่อว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นจะต้องมีอยู่ พวกเราเชื่อว่า การออกแบบคือลำดับเหตุการณ์ และเชื่อว่าคนเราเปลี่ยนใจกันได้เสมอ พวกเขาจริงจังกับเรื่องเหล่านี้เท่ากับที่เชื่อในหลักของเหตุผล พวกเราตั้งใจจะจินตภาพงานออกแบบให้เป็นลำดับอุบัติการณ์ ซึ่งเกิดขึ้นโดยบังเอิญ เราจินตนาการภาพรวมที่จะเป็นไปได้ ไม่ใช่เรื่องราวที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ สิ่งที่พวกเราเชื่อรวบรวมอุบัติการณ์นี้เข้าด้วยกัน และให้ความหมายกับมันคือ ทุก ๆ อุบัติการณ์ต่างก็มีเอกลักษณ์ของการตกแต่งและแบบแผนโต๊ะของเมมฟิสคือการตกแต่ง โครงสร้างและการตกแต่งคือ สิ่งเดียวกัน"

เดอ ลุซชี เชื่อว่าการตกแต่งคือกุญแจสำคัญในการประดิษฐ์โครงร่างใหม่และภาพพจน์ "วัตถุที่ออกแบบตามวัฒนธรรมนิยมนั้นมักมีหน้าตาเฉพาะตัว จนกระทั่งเมื่อ 4-5 ปีที่ผ่านมานี้เอง คนเราจึงพากันอุทิศพลังงานทั้งหมดเพื่อสร้างโฉมหน้าที่มีลักษณะเดียวกันเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันได้และต่อเนื่องกัน วันนี้เราจึงนิยมมองการออกแบบเป็นการรวมของส่วนประกอบต่าง ๆ ไม่ใช่มองเป็นหน่วยเดียวทั้งหมด เราแทบจะศึกษาเซลล์ต่างที่จะประกอบกันเป็นวัตถุ แทนที่จะศึกษาที่วัตถุทั้งชิ้น วัสดุและการตกแต่งก็คือ เซลล์ต่าง ๆ ของวัตถุ มันคือส่วนประกอบของกระบวนการนั่นเอง"

การเปลี่ยนแปลงทัศนคติเช่นนี้ก็เปรียบเสมือนการค่อย ๆ จากโลกใบใหญ่ไพศาลลงไปสู่จักรวาลของส่วนประกอบแห่งเนื้อแท้ จากโลกที่อยู่ภายใต้กฎเข้มงวดของเหตุและผลสู่โลกที่แปรเปลี่ยนตามทฤษฎีแห่งความเป็นไปได้ "วัตถุ" จะไม่ถูกออกแบบจากภายนอกตามความคิดของโครงสร้างอีกต่อไป มันจะถูกสร้างขึ้นจากภายในด้วยกระบวนการที่กลับเป็นตรงกันข้าม ซึ่งได้รับการดัดแปลงโครงสร้างสำเร็จไปตามเหตุผลที่แปรเปลี่ยนของส่วนประกอบของมัน เมื่อมาถึงจุดนี้กันแล้ว ปัญหาไม่ได้อยู่ที่การแก้ไขดัดแปลงเช่นที่ปฏิบัติกันอยู่อีกต่อไป คือไม่ใช่การเพิ่มเติม การตัดทอนหรือเปลี่ยนทิศทางของมัน แต่จะเป็นการล้มล้างอย่างเด็ดขาดของขอบเขตความรู้ของการออกแบบ การออกแบบจะ

ไม่ใช่ผลลัพธ์เช่นที่เคยเป็น แต่จะเป็นข้อสมมติฐานซึ่งไม่ใช่สิ่งที่กำหนดตายตัว เป็นขั้นตอนหนึ่งเป็นเวลาชั่วสมัย เป็นตัวบรรจุความเป็นไปได้ และเป็นรูปแบบไม่ถาวรที่เกิดขึ้นตามจังหวะเวลา

สำหรับซอร์เคน เขาให้ความเห็นว่าการตกแต่งคือ งานพื้นฐานซึ่งสอดคล้องกับการค้นหาความงามในอนาคต "ลัทธิการใช้ประโยชน์ได้กลายไปเป็นเพียงสไตล์หนึ่ง ไม่เคยมีใครพูดว่า ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องเป็นอย่างนั้น อิเล็กทรอนิกส์ก็จักเป็นเทคโนโลยีอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งเกี่ยวข้องกับความเป็นไปได้ เกี่ยวข้องกับการอำนวยความสะดวกรูปอื่น และให้ความสัมพันธ์ต่อโลกที่แตกต่างออกไป ทั้งลึกลับซับซ้อนมากขึ้น ยึดหยุดมากขึ้น ลดความหรอบงำและความเข้มงวดลง อิเล็กทรอนิกส์ก็คือการตกแต่ง การเล่นและคือลีลา การตกแต่งเป็นของโลกอิเล็กทรอนิกส์ เช่นเดียวกับลัทธิการใช้ประโยชน์ ตกเป็นของเครื่องยนต์กลไก"

เออร์นิเจอร์ของเมมฟิส โดยเฉพาะผลงานของอีตทอน ซอร์เคน และเพื่อนๆ ได้สร้างด้วยการตกแต่งทั้งสิ้น งานของนักออกแบบชาวเมมฟิส คือ งานรวบรวม การจุดกลุ่มคือความมากหลาย คือการสังเคราะห์ของการตกแต่งที่เหลื่อมล้ำกัน มีทั้งขัดแย้งและส่งเสริมกัน และเกินเลยเข้ากันได้ งานของพวกเขารักษาความเป็นอิสระของความหมายในตัวเองอยู่เสมอ งานของพวกเขาไม่เคยเกื้อกูลงานอื่นและไม่เกื้อหนุนงานออกแบบเลย การตกแต่งของเมมฟิส ไม่มีทิศทาง มันมีลักษณะที่เหมือนกัน ออกเสียนก็ได้ แต่มันไม่มีตัวตน มันตั้งใจจะแตกแยกใคร สร้างความรำคาญ และสอดแทรกการแพร่ขยายของสมมติฐานของรูปแบบทุกทิศทาง มันหาได้ยึดอาศัยทั้งหมดล้วนแต่ความเข้มงวดลง การตกแต่งนี้เกิดขึ้นพร้อมกับการวางแบบราบกับเป็นโครงสร้างของวัสดุ มันเข้าถึงความเป็นธรรมชาติ สมเหตุผลราบกับเป็นสายเส้นของเนื้อไม้ สิ่งนี้นำความยุ่งเหยิงโดยแท้เข้ามาสู่ชาวเมมฟิสคือ "ความจำเป็น" ที่ผันแปรและเหตุการณ์ ความคล้ายของเมมฟิสมักให้ความรู้สึกว่า มันคือส่วนประกอบของวัตถุโดยธรรมชาติ คุณภาพพิเศษของการตกแต่งของเมมฟิส คือความเฉื่อยชา ความเป็นกลาง ความเป็นอิสระ ไม่อ้างอิงความรู้ของใคร และความไม่แยกต่างกันของรูปร่างโดยสมบูรณ์ คุณภาพของงานของเมมฟิส ที่คล้ายคลึงกับเครื่องจักรกลนั้นการประกอบชิ้นส่วนของเครื่องกล เป็นผลของการหวั่งพรูของความคิดจาก

165623

สมองที่ได้รับการจัดระเบียบเองไว้ การตรวจเช็คและการตรวจบ้า การทดลองและการวิสัย

ลวดลายของเมมฟิสนิยมใช้ลวดลายกราฟฟิค เช่น ด้วยรูปเรขาคณิตหยาบ ๆ ซึ่งให้ความรู้สึกหนักแน่นและกระตุ้นเป็นพิเศษ ลวดลายของการออกแบบจะไม่แตกต่างกันทางโครงสร้างโดยหยาบ แต่รายละเอียดของลวดลาย และสีสันจะลดปลีกย่อยออกไปอีกมากมาย ลวดลายบางชุดจะเป็นลวดลายจากธรรมชาติ ที่ขยายเป็นภาพของวัตถุออกมา เช่น เมล็ดกาแฟ ข้าว โคลน ผิวของเหลว หรือตัวอักษรต่าง ๆ บางชุดก็เป็นลายเส้นของภาพถ่าย หรือภาพวาดอื่น บางชิ้นก็เป็นหยดหมึก หรือลายจุด บางชิ้นก็มีลักษณะเฉพาะซึ่งดูหนักแน่น รุนแรง และก้าวร้าว ตัดกับรูปแบบนุ่มนวลเป็นครั้งคราว เช่น งานของ เดอ คูนิ่ ส่วนงานของนาตาลี ดู ปาสกิเอร์ จะเป็นการตกแต่งแนวธรรมชาติที่มีเฟมินีสุด ทั้งเป็นอนาธิปไตย อ่อนไหวระริก นุ่มเหนียว และเร้นลับ ให้ภาพที่ดูรู้สึกเป็นนิเทศเสมอ ภาพความคิดของเธอดูจะไม่มีขีดจำกัดเลย มันเป็นมายทุกสิ่งได้ราวกับของน้ำ และมันกลับไม่มีอะไรโดดเด่นเป็นนิเทศเลย มันคือลีลาของการประสิทธิ์ประสาทชิ้นส่วนวัตถุไปในที่สุด ลวดลายของเธอดูหนัก ก้าวร้าวและเปรี้ยวจัด เธอใช้สีบางภาพสีสันดีแต่ไม่มีเงา ลวดลายไม่จำกัด ดูแข็งแรงและบางทีเปรอะเปื้อน ไม่สอดคล้องสัมพันธ์กัน ไม่เน้าก้บเหตุและผล บางทีก็ไม่แน่นราวกับเป็นโรคกลัวความโล่งแจ้ง งานของเธอรับอิทธิพลจากแอบสิริกา คิวบิสม์ (Cubism) ฟิวเจอริซึม (Futurism) และอาร์ตเดโก้ (Art Deco) แม้แต่จากอินเดีย ภาพวาดตามถ้ำแห่งจากป่า จากเมืองเล็ก หรือกระทั่งภาพนวนิยายวิทยาศาสตร์ ภาพการ์ตูนล้อเลียน คนพื้นเมือง และการ์ตูนญี่ปุ่น งานของเธอดูกระดิ๊กดิ๊กล้น ร่าเริง มีชีวิตชีวา และมีค่า นาตาลีให้ความเห็นสั้น ๆ ว่า "การตกแต่งคือการให้วิญญาณแก่วัตถุ" แค่นั้นเอง

ในเรื่องของการใช้สีนั้น สมัยต้น ๆ นั้น เมมฟิสไม่เคยใช้สีกับเฟอร์นิเจอร์เลย ซึ่งโดยปกติแล้ว ชาวโลกละวันตกไม่ค่อยเล่นสีกับชุดเฟอร์นิเจอร์สักเท่าไหร่เลย อย่างในยุโรปก็อาจให้สีสันกับชุดเฟอร์นิเจอร์ด้วยหอยมุกหรือบรอนด์ และศิลปะการฝังไม้ด้วยมุก นอกจากนี้อาจเป็นสีแล็คเกอร์ขาวและดำเท่านั้น สำหรับเมมฟิสแล้ว สีไม่ได้เป็นตัวแสดงออกถึงความนึกคิดหรือมโนคติ มันอาจจะเป็นตัวยั่วเย้าหางอ้อม แต่มันสามารถสื่อสารภาษา

ได้เมื่อผนวกเข้ากับการตกแต่งในงานออกแบบ สีจะเป็นส่วนหนึ่งของความนัยที่ถ่ายทอดผ่านทางเฟอร์นิเจอร์มันทำงานราวกับเอมไซม์กระตุ้นปฏิกิริยาทางเคมี มันสร้างเสริมแรงกระเข้าให้เปิดประตูใหม่ของสมองเพื่อเหตุและผล มันคือประเภทของเกมส์กีฬาสำหรับเซลล์ประสาทที่เชื่องช้มเชา มันเสมือนกับการจ๊อกกิ้งที่ต้องการคำมั่นสัญญา ความตั้งใจ จังหวะความกระตือรือร้น ความสัตย์ซื่อและความอดทน สีจะถูกใช้อย่างจึงจะสนองจุดมุ่งหมายได้

เมมฟิสจะไม่เพิ่มเติมสีเลย เพราะสีเกิดขึ้นพร้อมกับการออกแบบ สีเป็นตัววางส่วนประกอบทั้งหมดของโครงสร้าง มันดัดแปลงแก้ไขโมเลกุลของวัตถุ มันทำงานหลายอย่างราวกับเป็นคุณสมบัติแอบแฝง อยู่ภายในของรูปแบบและทรวดทรง เดอลุซซี จึงให้ความเห็นว่า "ไม่มีสีเอก หรือสีพื้นเลย สำหรับชาวเมมฟิส" สีที่ชาวเมมฟิสใช้ไม่เคยเป็นชุดสัมพันธ์ของระบบสี แต่ใช้การเล่นสีใกล้เคียง เช่นเดียวกับทางโลกตะวันออก (จากอินเดียไปถึงเปอร์เซีย) หรือในมาทีส (Matisse) ซึ่งเรียนรู้การเล่นสีจากภาพเขียนทางตะวันออก กลุ่มสีที่เล่นได้สีใกล้เคียงกันไป วัสดุและทั้งวัตถุทำหน้าที่เสมือนส้อมเสียง (Tuning-Fork) ทำให้ดูเหมือนสีนั้นสั่นสะเทือนเกิดเสียงก้องกังวาน ทำให้เกิดการสลายตัวและสะท้อนภาษาเป็นปดของการตอบสนองกลับมา ซอทแซส เรียกมันว่า "ความสอดคล้องทางไกล" เมมฟิสไม่ได้สีอย่างเล่นเกมส์ แต่จะเล่นสีด้วยความมั่นใจว่าเป็นไม่ใบเหนือกว่า สีของเมมฟิสไม่เพียงแต่จะสร้างอารมณ์อ่อนไหวเพราะสีเท่านั้น แต่เพราะมันคือ "สี่ ใหม่" ต่างหาก

ในช่วงแรก ๆ สีของเมมฟิสหลบเลี่ยงจากสีนิยม โดยเลือกใช้สีที่ดูแข็งรุนแรงจัดจ้าน ไม่เลือกโทนสี และไม่ปล่อยให้มีเรื่องเหลวไหล อะไรมาทำกันการใช้สี มันเรียบและไม่เลยเถิด โดยไม่มีข้อชวนคิด มันไม่มีสะท้อนและลึกเหมือนสีสมัยเก่า ซึ่งมักอ้างอิงถึงอะไรบางอย่าง คุณภาพของสีไม่ลึกซึ้งคล้ายคลึงกับโทนสีทางโลกตะวันออก ซึ่งมักเข้มข้นและอวกโอ้แต่ก็นุ่มนวล หวานซึ้ง ให้ความรู้สึกทั้งดูลึกสนุกสนานและให้รสชาติ สำหรับเมมฟิสมักใช้แถบสีชวนชัน เดอ ลุซซีชอบใช้สีพลาสติก สีไซร์ปราสเบอรี่ สำหรับซานินี ชอบใช้เทคนิคสีน้ำกับยางไม้ราคาถูก ซอทแซสชอบใช้สีชวนหิว ซอร์เคนชอบใช้สีเรียบง่าย ส่วนดู ปาสกิเอร์ชอบใช้สีทางโลกที่สาม สีเหล่านี้อาจมาจากแคลิฟอร์เนีย ตอนล่างของเมดิเตอร์เรเนียน แอฟริกา ทั้งสีสำหรับโมเด็ลสำหรับแถบนอกเมืองและสีราคาถูกทั่วไป

สีของเมมฟิส ไม่ตามรูปแบบใดแน่นอน อย่างซานินีก็ให้ความเห็นว่า สิ่งที่เป็นอยู่

ก็กำลังเปลี่ยนแปลงไป แม้แต่ภายเมมฟิสเองก็มีการเปลี่ยนแปลงทีละเล็กละน้อย ในช่วงเวลา 3 ปีของการทดลองและประสบการณ์ ในการใช้สีฉูดฉาดชวนชัน และโทนสีจัดจ้านของสมัยแรก ๆ ก็หมุนเวียนเปลี่ยนไปเป็นให้ดูกลมกลืน และแบ่งแยกระดับ ลดรูปแบบที่เคยแต่ตามอำเภอใจ ลดความเหลือเฟือ ทำให้มันเรียบง่ายขึ้น และชัดเจนมากขึ้น แต่ยังคงแสดงความมั่นใจในตัวเอง เส้นโครงสร้างชัดแจ๋ว มีการใช้หินอ่อนลวดลาย ต่อมาก็เริ่มปรากฏสีดำ คือพลาสติกดำที่เลียนแบบลม้ายหินอ่อนสำเร็จ หรือจำพวกตกแต่งกับดำใช้วัตถุไร้ชีวิตชีวาคู่กับอลูมิเนียมวาววับ โครเมียม กระจกแก้ว และไฟร์แฟลค (Fire flake) นำศิลปะนอกเมืองมาสร้างแนวทางเท้าคับหัวใจแห่งตัวเมือง ซอทแซสกล่าวว่า "คุณไม่สามารถกระทำสิ่งใดสิ่งเดียวนั้นจนตลอดชีวิตหรอก ผมมักจะมองหาสิ่นอกวัฒนธรรมนิยม เช่น สีของเด็ก และผมมักจะทิ้งความว่างเปล่าเอาไว้ เพราะไม่มีใครเข้าใจวิธีการใช้สีลักษณะนี้ ไม่มีใครเข้าใจปัญหาคือการมองหาเฉดสีที่ไม่มีใครใช้กัน นั่นคือวิธีของมัน เดี๋ยวนี้เราผ่านประสบการณ์นั้นกันมาแล้ว และได้กำจัดข้อกีดขวางทางห้ามของเราเอง เราปล่อยให้ตัวเองได้ใช้สีอย่างสมบูรณ์มากขึ้น ซับซ้อนมากขึ้น เพราะเรารู้วิธีที่จะใช้มันอย่างถูกวิธี แม้ว่ามันจะไม่สัมพันธ์กับวัฒนธรรมใดเลยก็ตาม"

ความคิดพื้นฐานของชาวเมมฟิส คือ การสะเทือนวงการที่วางเงื่อนไขซ้ำซาก และฟื้นฟูพลังใหม่ให้สอดคล้องกับเหตุและผลตามเวลา มองหาสิ่งแปลกใหม่จากแนวความคิดแนวใหม่และพิจารณาทุกวิธีที่จะเป็นไปได้ ไม่ว่าจะสว่างหรือมืด ขีดจางหรือสดแสง เปล่งปลั่งหรือไร้ชีวิตชีวา สีของเมมฟิส คือทุกสิ่งของโอกาสและความจำเป็นของงานหรือความพอใจ

การออกแบบ (The Design)

ซอทแซสได้กล่าวว่า "สำหรับผมการออกแบบไม่ได้หมายถึงการให้รูปฟอร์มกับผลิตภัณฑ์ที่มันไม่เข้าท่ามากหรือน้อยสำหรับธุรกิจการค้าที่มันทันสมัยมากหรือน้อย การออกแบบสำหรับผมคือหนทางของการตอบโต้กันถึงชีวิต สังคม การเมือง อาหารและแม้แต่ตัวงานออกแบบเอง

ทัศนคติของเมมฟิสส่งผลต่อการออกแบบของตัวเองโดยธรรมชาติ แม้แต่การออกแบบที่เป็นแนวโน้มที่นิยมก็เช่นกัน เมมฟิสกล่าวว่าการออกแบบไม่ใช่คำตอบของปัญหา เพราะทุกปัญหามีการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ และเราก็ไม่สามารถวางเฉยและเข้าใจรู้ซึ้งได้ แต่ละปัญหาเปลี่ยนแปลงไปเป็นวัฏจักรหมุนเวียนในท่ามกลางความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงของปัญหาอื่น

การออกแบบมีการสัมพันธ์กับสาเหตุของปัญหาต่าง ๆ ซึ่งมีการติดต่อเกี่ยวพันกัน ความสัมพันธ์อันนี้ไม่สามารถสร้างเป็นระบบได้ เพราะมันเปลี่ยนแปลงคล้อยไปตามเหตุผลของเหตุการณ์และโอกาสด้วยทัศนคตินี้และด้วยความคิดที่ไม่มีวัตถุประสงค์ที่แท้จริง มีเพียงรูปแบบนิยมและความเข้าใจ นักออกแบบเมมฟิสจึงไม่เริ่มสร้างรูปวัตถุด้วยโครงสร้าง เขาจะมองให้มันทะลุปรุโปร่งถึงอนุอนุภาค เพื่อที่จะได้สามารถอ่านและแปรเปลี่ยนอย่างเหมาะสม ให้กลายเป็นระบบสัญลักษณ์

การออกแบบของเมมฟิสเป็นอิสระตามอำเภอใจ มันแสดงความหมาย "ฐานะตัว" หรือชุดของความสัมพันธ์ แทนที่จะเป็นความคิดเกี่ยวกับโครงสร้าง มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเรา "คิด" อย่างไรเกี่ยวกับวัตถุ แต่มันขึ้นอยู่กับการทดลองของเราต่างหาก มันไม่ได้พรรณนาลอกเลียน หรือหาวิธีอธิบายประสบการณ์ แต่เป็นการพาดพิงถึง "ประสบการณ์" มันพูดในภาษาเป็นเรื่องเป็นราวมากกว่าจะแสดงเป็นเพียงเครื่องหมาย มันไม่เคยพยายามผูกความเชื่อมั่น แต่มันยั่วยวนชวนใจ การเปลี่ยนวิถีนิยมจากการออกแบบก็เหมือนกับการก้าวกระโดดออกจากจักรวาลเชตสงบออกไปสู่จักรวาลแห่งอนุภาค ซึ่งไม่มีความแน่นอน มีเพียงโอกาสแห่งความเป็นไปได้ ไม่มีความเป็นจริง มีเพียงประสบการณ์เท่านั้นในที่ซึ่งสิ่งที่เป็นเท่ากับสิ่งที่เกิดขึ้น

เฟอร์นิเจอร์ของเมมฟิสประกอบชิ้นส่วนขึ้นโดยทำให้สามารถสื่อภาษาได้ ซึ่งรูปแบบสำเร็จไม่ได้เป็นผลมาจากเรื่องราวของการออกแบบที่ผูกเรื่องกันเข้าอย่างสอดคล้องและสร้างสรรค์ แต่กลับเป็นเรื่องของการผสมปนเปกันของความเป็นไปได้เป็นอุบัติการณ์ที่เป็นตัวแทนแสดงความแปรเปลี่ยนและความไม่มั่นคงของชิ้นส่วนประกอบ ตั้งแต่ปริมาตรที่สลายตัว เป็นพื้นผิวต่างประเภทกัน พื้นผิวซึ่งแบ่งแยกแตกต่างด้วยการตกแต่งและแบ่งประเภทด้วย เนื้อแท้ วัสดุ และสี

การก้าวกระโดดข้ามมิติ ซึ่งทำให้มีการมองวัตถุว่าเป็นส่วนประกอบกันของโมเลกุลกลุ่มใหญ่ มากกว่าที่จะมองว่าเป็นชิ้นส่วนประกอบกัน คือการเข้าถึงรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ของฟอร์ม โครงสร้าง พื้นผิว ปริมาตร และความสอดคล้องของการออกแบบทำให้ง่ายต่อการสื่อข้อมูลความหมาย ช่วยให้เมมฟิสไม่ติดปลักคมของสไตล์

เมมฟิสเกิดในยุคสมัยของสังคมผู้บริโภค จึงได้รับแรงดึงดูดใจเข้าหามากกว่าที่จะปฏิเสธ พร้อมกับการปรับศิลปะให้ทันสมัยเมมฟิสมักมุ่งจุดสนใจไว้กับความเป็นไปได้ของเส้นโครงร่างโดยไม่ต้องเสียเวลาหยุดคิด สังเกต ตรวจสอบ หรือจัดหมวดหมู่เมมฟิสจะไม่พยายามอธิบายเส้นโครง ผลลัพธ์หรือความแตกต่างเมมฟิสจะใช้มันไปเลย ปล่อยให้เป็นไปตามชะตากรรมและเกิดเป็นอะไรสักอย่างขึ้นเอง

เดอลุชชี ได้กล่าวไว้ว่า "บางทีเพราะเรารู้สึกว่าการเดินทางที่กำหนดเอาไว้แน่นอนมักจะนำไปสู่สิ่งที่เราไม่สนใจอย่างเช่น ความคล้องจองของสไตล์ที่เราไม่ได้มองหาสักหน่อย"

จอร์จ ซอร์เดน พูดถึงสไตล์ของเมมฟิสว่า "สไตล์เมมฟิสมีอาณาบริเวณของสไตล์กว้างใหญ่ไพศาล ซึ่งไม่เคยพอใจกับสิ่งที่ได้ทำไปแล้ว และจะมองหาสไตล์ใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา

เมมฟิสไม่เคยหยุดความสร้างสรรค์ของตัว ไอเดียที่รู้ว่าการบริโภคมีอัตราเร่งอยู่ตลอดเวลา และสไตล์ก็เคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ กับความเป็นไปได้ของการปรับความทันสมัยอย่างต่อเนื่อง และการแยกความแตกต่างของแบบแผนและภาษา รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงของทัศนคติในการบริหารจัดการ และความเป็นเหตุเป็นผลของการอุตสาหกรรมนิยม ปรากฏการณ์อันนี้คือ การประสานร่วมมือเพื่อก้าวเข้าสู่วัฒนธรรมยุคหลังการ

อุตสาหกรรม (Postindustrial Calture) เป็นการหันหลังให้ศิลปะเสาหิน ความเป็นจุดศูนย์กลางเดียว และความซ้ำซากเหมือนหน่าย หันหน้าเข้าสู่การรวมตัว การแบ่งเป็นสัดเป็นส่วน การกระจายออกจากศูนย์กลางและการเปลี่ยนแปลงวงจร หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ เมมฟิสต้องการอุตสาหกรรมที่ทันสมัย ซึ่งมีพื้นฐานเป็นวัฒนธรรมที่สร้างสรรค์"

บรันไช่ กล่าวว่า "การออกแบบทางอุตสาหกรรมและตามความนิยม มักมุ่งที่จะแสดงวัตถุ และผลิตภัณฑ์ตามมาตรฐานกำหนด และใคร ๆ ก็ใช้ได้ ซึ่งแสดงถึงความเป็นกลางในตลาดใหญ่ (Mass market) แต่ในสังคมปัจจุบัน นักทฤษฎีเรียกร้องวัฒนธรรมยุคหลังอุตสาหกรรม ซึ่งตลาดใหญ่โตมโหฬารกำลังหลีกตัวเองหดหายไป และถูกแทนที่ด้วยตลาดหลายศูนย์กลาง เป็นส่วนของตลาดที่แตกต่างกันและดำเนินไปภายใต้กลุ่มวัฒนธรรมที่แตกต่างกันทางภาษา ประเพณีนิยมและพฤติกรรม การออกแบบใหม่ ๆ จึงออกมาเพื่อผลิตภัณฑ์เฉพาะที่ไม่ใช่สำหรับทุกคน ในทางตรงข้ามสามารถเลือกกลุ่มผู้บริโภคของตัวเองได้ เป้าหมายจึงเป็นกลุ่มวัฒนธรรมเฉพาะผลิตภัณฑ์นั้น ๆ จึงเน้นความหมายเฉพาะสำหรับกลุ่มวัฒนธรรมนั้นเท่านั้น

นับจากจุดเริ่มต้นมา เมมฟิสพยายามสร้างความสัมพันธ์พิเศษกับอุตสาหกรรมด้วยบทบาทที่แตกต่างไปจากเดิม สืบเนื่องจากการเสนอภาพจน์เก่าหรือจำกัดภาพจน์ไว้กับหลักเหตุผล หรืออุตสาหกรรมหรือแรงกระตุ้นของนักออกแบบเอง กลับพยายามปรับเปลี่ยนสู่ความมากมายหลายหลาก และยอมรับ "ประโยชน์ใช้สอย" ทั้งในรูปตรงกับโลกว้าการผลิต ซึ่งพยายามลดต้นทุนมีแผนการจัดจำหน่ายจำนวนมหาศาลไปทั่วโลก และให้คำตอบที่แน่นอนกับปัญหาของมัน กับยังให้ภาพจินตนาการการเปรียบเทียบ และความซับซ้อนในการสื่อภาษา

ความสัมพันธ์ของเมมฟิสกับอุตสาหกรรม คือความแปลกใหม่มหาศาลจากแนวความคิดของการบริการจัดการ การขายและการผลิต เช่นเดียวกันกับแนวความคิดของงานออกแบบ และสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้จากความสัมพันธ์นี้ก็คือ "การเข้าใจผิด"

เมมฟิสมีความนึกคิดและความเข้าใจในรูปการอุตสาหกรรมมาตั้งแต่เริ่มต้น นับจากการเคลื่อนไหวของสถาปนิกและนักออกแบบชาวมิลาน ซึ่งรักความท้าทายและต้องการทำงานกับการผลิตและธุรกิจการค้าขายโดยการใช้สื่อกลางที่ซับซ้อน และทันสมัยของช่อง

ทางการจัดจำหน่ายและการขาย พวกเขารับรู้บทบาทสำคัญของธุรกิจการค้าว่า เป็นตัวกระตุ้นและส่งเสริมความพอใจและวัฒนธรรมในกลุ่มสาธารณชนและเตรียมพร้อมสำหรับความเป็นไปได้ที่จะเปลี่ยนแปลง หลักเกณฑ์และแบบแผนบางอย่างที่ถูกกำหนดตายตัวด้วยเหตุผลนี้เองทำให้เมมฟิสต้องแยกตัวออกจากอัลชำมัย ซึ่งเป็นพื้นฐานของงาน "วิจิตรศิลป์" ของการวิจัย

ด้วยความคิดที่จะสร้างงานออกแบบที่เป็นสัญลักษณ์สื่อภาษาความหมาย เมมฟิสจึงไม่เคยมองปัญหาของเฟอร์นิเจอร์เป็นวัตถุประเภทหนึ่ง หรือเป็นผลงานทางศิลป์ เมมฟิสไม่เคยอ่อนข้อให้กับความคุ้นเคยในอดีต ซึ่งล้วนวางตัวเป็นสื่อของการชำระสังคมให้บริสุทธิ์และการสร้างสรรค์ เมมฟิสมุ่งเข้าสู่ตลาด "สินค้า" ที่ใช้ช่องทางจัดจำหน่ายทุกช่องทางที่จะเป็นได้และเข้าถึงตัวผู้ใช้ เมมฟิสจึงแสดงผลงานของตัวตั้งแต่ในพิพิธภัณฑ์แกลลอรี่ ไปกระทั่งโชว์รูม ห้างสรรพสินค้า ร้านค้าเล็ก และอู่รถแถบชานเมือง การออกแบบของมันอวดโฉมทั้งในหนังสือการออกแบบทางอุตสาหกรรมและทางโทรทัศน์ ผลงานของเมมฟิสออกแบบเพื่อการผลิตระดับอุตสาหกรรม (ยกเว้นพวกแก้วเจ่า) และที่มีการผลิตจำนวนน้อยก็เพราะความต้องการมีจำกัดเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม มีบางคนที่กล่าวว่างานของเมมฟิสเป็นการฟื้นฟู ศิลปะเชิงช่างเพื่อเป็นทางเลือกสู่การผลิตระดับอุตสาหกรรม ซึ่งทำให้เกิดการเผยแพร่ความเข้าใจผิดที่ไร้สาระ ทั้ง ๆ ที่ก็มีข้อเขียนและบทสัมภาษณ์อธิบายปัญหาเหล่านี้อย่างชัดเจนแล้วก็ตาม

ความจริงมีอยู่ว่า ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็ไม่เห็นจะเป็นปัญหาเลยว่าระหว่างงานช่างฝีมือ และอุตสาหกรรมอะไรคือขบวนการผลิตสำหรับยุคปัจจุบัน กำเนิดของอุตสาหกรรมทำให้โลกเชิงช่างถูกสลายออกเป็น 2 ส่วน ส่วนหนึ่งคือ หัตถกรรม ซึ่งมีคุณค่านิยมว่าเป็นงานฝีมือ เป็นงานที่แตกต่างจากการค้นคิดวิธีประดิษฐ์ใหม่ จึงกลายเป็นตัวนอกระบบการผลิตแบบใหม่ อีกส่วนหนึ่งคือ ฝีมือเชิงช่าง ซึ่งพัฒนาเป็นขั้นตอนของงานออกแบบทางอุตสาหกรรม จัดเป็นส่วนทดลองเพื่อสร้างความทันสมัยใหม่เอี่ยมที่การผลิตขนาดใหญ่ระบบอุตสาหกรรม ไม่สามารถทำได้ เพราะเทคนิคที่ตายตัวและโครงสร้างการผลิต และเพราะขั้นตอนพิเศษที่ก้าวล้ำน้ำหน้า และความทันสมัยของขบวนการผลิตอย่างเช่น แคปซูลอากาศ จรวด และห้องแล็บอวกาศ ล้วนถูกสร้างด้วย "มือ" และสร้างใน

จำนวนที่จำกัดมาก มันไม่ได้เป็น "แบบจำลอง" แต่ทว่าเป็น "ผลิตภัณฑ์สำเร็จ" ที่พร้อมใช้ได้ทันทีเลือดด้วย แต่เมมฟิสไม่เคยคิดว่าจะเลือกอะไรในทางใดทางหนึ่ง

บรันไช กล่าวถึงเมมฟิสว่า "เมมฟิสใช้ประโยชน์ของเทคโนโลยีในการสร้างทั้งจากอุตสาหกรรมและงานช่างฝีมือ ด้วยจุดมุ่งหมายที่จะจุดประสบการณ์ใหม่ที่สามารถสื่อภาษาความหมายใหม่ได้" ก็เท่านั้นเอง อีกนัยหนึ่งก็คือเมมฟิสใช้ประโยชน์จากโครงสร้างที่คล่องแคล่วและยืดหยุ่นได้ทุกอันที่มีอยู่ในตลาด บางทีในอนาคตคงมีวันที่คอมพิวเตอร์เข้าครอบครองโลกอุตสาหกรรมด้วยขบวนการอันคล่องแคล่วว่องไวยิ่ง บางทีสายการผลิตคงจะมีทางเลือกที่แตกต่างกันมากมาย และทำให้เกิดความเป็นไปได้ที่จะทำให้ผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน และหลายหลากมายมายอย่างรวดเร็ว เมมฟิสก็เพียงพยายามอยู่รอดให้ถึงวันนั้นก็จะเป็นวันของเมมฟิสอย่างแท้จริง

ความสัมพันธ์ระหว่างสัดส่วนมนุษย์ และประโยชน์ใช้สอย (Ergonomics and Functions)

ตามมโนคติของชาวเมมฟิส ความสัมพันธ์ระหว่างสัดส่วนมนุษย์และประโยชน์ใช้สอยดูเหมือนจะไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นของคู่กัน หรือส่งเสริมซึ่งกันและกันเลย เมื่อนักออกแบบเมมฟิสจะทำงานออกแบบ เขาจะไม่แจกแจงรายละเอียดเกี่ยวกับส่วนประกอบของผลิตภัณฑ์เลย เขาจะสื่อความหมายผ่านทางการออกแบบ โดยคิดถึงเกี่ยวกับเหตุการณ์ในรูปสัญลักษณ์และสร้างความหมายชัดเจนถึงแนวความคิดในประโยชน์ใช้สอย จากความคิดเดิมในสมัยเรอเนสซองค์ สมัยศีลธรรมจรรยาของชาวคริสเตียนและในสมัยของการปฏิวัติอุตสาหกรรม ที่มีพื้นฐานการออกแบบตามความแน่นอนที่ว่า คุณภาพของวัตถุประกอบด้วยโครงสร้างที่สอดคล้องกัน คือตามสัมฤคย์ของรูปทรงโครงสร้าง และประโยชน์ใช้สอยที่จำเป็น ทั้งความหมายของประโยชน์แล้วล่อให้รูปแบบกับมัน โดยไม่ได้คิดถึงว่าประโยชน์ใช้สอยคือตัวแปรที่ซับซ้อน ซึ่งสัมพันธ์กับเงื่อนไขทางสังคม ภาพพจน์ต่อสาธารณชน ความจำเป็นและเทคโนโลยีสมัยใหม่

การอธิบายแนวความคิดนี้ตามหลักของเมมฟิส ประโยชน์ใช้สอยจะต้องแยกออกจากความสัมพันธ์ระหว่างสัดส่วนมนุษย์ เพราะมีผลทั้งทางบวกและทางลบ มีความสลับซับซ้อนและผันแปรไม่แน่นอน ถ้าจะพูดกันถึงเฟอร์นิเจอร์ เช่น เก้าอี้ โต๊ะ หรือเตียงสักตัวหนึ่งก็ไม่มีทฤษฎีทางการตลาดเฉพาะ หรือทฤษฎีทางความสัมพันธ์ระหว่างสัดส่วนมนุษย์ที่จะรับประกันหรืออธิบายได้ว่า ทำไมมีคนชอบ ทำไมมันขายได้ ทำไมบางคนว่ามัน "สบาย" ใช้งานได้ดี ในขณะที่อีกคนบอกว่า ไม่สบาย ไม่นุ่ม มันแข็ง สูงต่ำไป ดังนั้น ประโยชน์ใช้สอยน่าจะเป็นตัวแปร และให้การออกแบบเป็นเครื่องมือในการขยายพฤติกรรม ให้มันเรียกร้องด้วยตัวเอง

รูปทรง (Form) และแนวความคิดในการออกแบบแต่ละชนิด

รูปแบบของการออกแบบเมมฟิส บางทีก็หาคำจำกัดความไม่ได้ มันไม่มีความแน่นอน มันดึงดูดใจด้วยความไม่สนใจปัญหา ความไม่สนใจเหตุหรือผล ไม่สนใจความแน่นอนหรือความมั่นคง มันมีแต่ความยั่วยวนตรงที่ประกาศตัวเองว่าต้องการถูกบริโภค รูปทรงทางโครงสร้างของเมมฟิส จึงไม่มีแบบแผนและเป็นอิสระในตัวมันเอง ส่วนมากจะสร้างด้วยการตกแต่งทั้งสิ้น คือการรวบรวมจัดกลุ่ม ละสมของตกแต่งที่เหลื่อมล้ำกัน ขัดแย้งกันและเคียงข้างกันไป ไม่เคยเกื้อกูลงานอื่น และเกื้อหนุนงานออกแบบเลย

รูปทรงในการออกแบบของเมมฟิสอาจจะถือเป็นแฟชั่นก็ได้ โครงสร้างของรูปทรงบางทีมันก็ดูเกินเลย สาเปะสะปะ ไร้ทิศทางเป็นความตั้งใจที่ดูเหมือนไม่ตั้งใจ มันไม่ต้องการแสดงประโยชน์ซึ่งถือเคล็ดลับสำคัญของแฟชั่น คุณภาพที่ไม่ผูกพันกับการตัดสินใจหรือหลักการใด หลีกเลี่ยงกับความเป็นอมตะ แต่ทุ่มตัวเองเข้าเผชิญหน้ากับการดับสูญ สำหรับบางคนก็ว่ามันเป็นการออกแบบที่ไม่ถูกต้อง จากการที่มันขัดเบือนกฎเกณฑ์และทฤษฎีต่าง ๆ แต่เมมฟิสนี่เองที่มีพลังประหลาดและส่งผลกระทบรุนแรงต่อคนกลุ่มต่าง ๆ กัน

เก้าอี้ (Chair)

การออกแบบเก้าอี้ในศตวรรษที่ 20 เก้าอี้ได้มีการพัฒนาการออกแบบไว้อย่างกว้างขวางมีมากมายหลายแบบหลายสไตล์ แต่การออกแบบเก้าอี้ของเมมฟิสมีความน่าสนใจที่สุด เก้าอี้เมมฟิสได้ฉายาว่า "เพอร์เฟค แชร์" (Perfect chairs) คือ เก้าอี้จะต้องนั่งสบาย รับน้ำหนักได้ดี มีความสวยงามและประโยชน์ใช้สอยอย่างสมบูรณ์ สามารถผลิตได้จำนวนมาก คนทั่วไปซื้อหาได้ในราคาเหมาะสม แต่ลักษณะของเก้าเมมฟิสเป็นลักษณะตรงกันข้ามกับการออกแบบเก้าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ นักออกแบบมีอิสระในการออกแบบเน้นไปทางศิลปหัตถกรรม (Handeratting) การออกแบบจึงมีความอิสระ มีความคิดค่อยเป็นค่อยไป จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่เก้าอี้เมมฟิสไม่มีการแข่งขันกันในตลาด เก้าอี้เมมฟิสมีรูปร่างลักษณะไม่อำนวยต่อการใช้ประโยชน์ มีโครงสร้างที่ซับซ้อน เป็นแค่เพียงเก้าอี้ที่มีไว้สำหรับนั่งเล่นชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น ซึ่งเป็นลักษณะที่ต่างจากเก้าอี้แบบอื่น ๆ มีความสนใจในรูปลักษณ์ของเก้าอี้มากกว่าปัจจัยอื่น ๆ นักออกแบบเมมฟิสได้ให้ทัศนะว่า

การนั่งลงบนเก้าอี้เป็นการสร้างจินตนาการให้กับตัวเองเป็นการถามตัวเอง ซึ่งเหมือนกับว่านั่งอยู่บนความวุ่นวายในสังคมที่ไม่รู้จักสิ้นสุด ฉะนั้น การนั่งให้สบายจึงเป็นความคิดสุดท้ายของเมมฟิส

โซฟา (Sofas)

ตามปกติห้องรับแขกที่ดีควรมีโซฟาที่นุ่มสบาย น่านั่งนอนเล่น แต่นักออกแบบเมมฟิสมิได้คิดถึงความสบาย โซฟามิได้มีไว้เพื่อการพักผ่อน แต่มันได้สะท้อนถึงความสับสนวุ่นวายของโลกภายนอกซึ่งขัดแย้งกับความสบายในห้องนั่งเล่นภายในบ้าน เป็นการสร้างจินตนาการขึ้นมาเอง โดยทั่วไปโซฟาตัวใหญ่ ๆ จะทำให้เรานึกถึงความสบาย โลกที่เต็มไปด้วยความนุ่มนวลชวนนอน แต่โซฟาเมมฟิสทำให้เราลืมความอ่อนนุ่มชวนนอนของโซฟา แต่จะมุ่งให้เราถึงถึงความนุ่มสบายของโลกที่อาจจะเกิดขึ้นได้ ไม่ใช่เพื่อนอนเกลือกกลิ้ง แต่รูปร่างโดยรวมแล้วก็ยังคงเหมือนโซฟาทั่ว ๆ ไป คือตัวใหญ่เหมือนของเดิม แต่มีสีจัดจ้าน ลวดลายรุนแรง และใช้วัสดุที่แข็งแกร่ง เช่น หินอ่อน โลหะ และพลาสติกลามิเนต เป็นรูปแบบที่จินตนาการขึ้นมา มีรากฐานมาจากอารมณ์และจิตใจที่สะท้อนมาจากสังคม

โต๊ะ (Tables)

โต๊ะเมมฟิส เป็นการรวมศิลปหุกอย่างของเมมฟิส มีการตกแต่งจนเกินไปทำให้สัดส่วนดูแล้วไม่สมจริง เช่น ขาโต๊ะใหญ่เกินความจำเป็น ฐานมีลายละเอียดมากเกินไป รูปทรงดูไม่คุ้นเลยเหมือนโต๊ะทั่วไป บางทีดูตลกน่าขัน แต่ก็นับว่าเป็นสินค้าที่ให้ความรู้สึกถึงความเป็นจริงและประโยชน์ใช้สอยมากที่สุด แต่อย่างไรก็ตามรูปแบบและสีสันก็ยังคงเป็นลักษณะงานเมมฟิสอยู่ คือมีการเล่นสีที่ฉูดฉาด ใช้วัสดุแปลก ๆ และรูปร่างประหลาด มีลักษณะเป็น "งานเฟอร์นิเจอร์ศิลป์" มากกว่า

ตู้ ชั้นโชว์ (Storage pieces)

เป็นงานออกแบบที่มีลักษณะเด่นอีกชิ้นหนึ่ง สามารถใช้งาน จะตั้งโชว์ก็ได้ ทั้งสีสัน ลวดลายและวัสดุมีความแตกต่างจากเฟอร์นิเจอร์ทั่ว ๆ ไป ดูเหมือนงานศิลปะเสีย

มากกว่า ซึ่งมันได้แสดงถึงฐานะของผู้ที่สะสมไว้ในบ้าน ลักษณะเด่นของชั้นเมมฟิส คือ มีการเล่นระดับลดหลั่นกันไป จากชั้นโซฟ่าทั่ว ๆ ไปที่ใช้แกนนอนและแกนดิ่งเป็นเส้น โครงสร้างหลักต่างจากกันตามลักษณะการใช้งาน มีลักษณะการจัดวางแบ่งส่วนพอดีกัน แต่ในแบบของเมมฟิสได้มีการนำเส้นเฉียงเอียงเป็นองศาต่าง ๆ กันมาช่วย จัดวางด้วยทิศทางอิสระเต็มที่ จากประโยชน์แต่ ๆ ของชั้นโซฟ่าก็คือ เพื่อการจัดวาง มิได้มุ่งประโยชน์สำคัญอย่างอื่น ดังนั้น จึงเป็นที่สนุกสนานของนักออกแบบเมมฟิส ที่จะออกแบบและตกแต่งวัตถุเพื่อการจัดวางเช่นกัน

โคมไฟ (lamps)

เดิมทีนั้นนักออกแบบชาวอิตาเลียน ได้ออกแบบโคมไฟและเครื่องใช้ให้ความสว่างทั้งหลาย โดยเน้นที่ความเรียบ เพรียว ประหยัดพลังงาน และให้แสงสว่างที่เพียงพอ แต่โคมไฟของเมมฟิสแตกต่างจากลักษณะดั้งเดิม คือมีสีสันที่ฉูดฉาด ลักษณะเหมือนของเด็กเล่น ไม่มีรูปแบบโครงสร้างมาตรฐานเลย แต่มีลักษณะเหมือนประติมากรรมที่ให้ความสว่างมากกว่า สามารถสร้างจินตนาการถึงภาพพจน์อื่น โลกอื่น ๆ จิตใจล่องลอยเคลิบเคลิ้มไปกับลักษณะของความสว่างจากโคมไฟเมมฟิส

ผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ของเมมฟิส (Other product)

ผลิตภัณฑ์จำพวกถ้วย จาน ชาม แจกัน แก้วน้ำ ที่เขี่ยบุหรี่ ซึ่งโดยมากมีทั้งที่เป็นแก้ว เครื่องเคลือบ โลหะนานาชนิด และพลาสติก ในรูปทรงที่อิสระเต็มที่ไม่ต้องคำนึงถึงกฎเกณฑ์ใด ๆ ทั้งสิ้น แต่เต็มไปด้วยความสนุกสนานมีชีวิตชีวา นอกจากรูปทรงที่ตัดกันอย่างเด็ดขาดแล้ว การแทรกกันของวัสดุแต่ละชนิด ก็ยากที่จะหาคำจำกัดความได้ การตกแต่งผลิตภัณฑ์ นอกจากจะเล่นด้วยความต่างกันของวัสดุแล้ว ก็ยังจะเล่นด้วยสีสันของวัสดุชนิดเดียวกันเป็นสีพื้นธรรมดา และมีที่เขียนลวดลายต่าง ๆ กัน ลวดลายส่วนมากจะเป็นลายทางเรขาคณิต ลายเส้น ลายจุดต่าง ๆ และลวดลายที่ลอกเลียนธรรมชาติ

ราคากับการตลาด (Cost and Marketting)

มีบางคนเห็นว่า เมมฟิส เป็นเฟอร์นิเจอร์และผลิตภัณฑ์สำหรับชนชั้นสูงและพวกผู้ดี จากราคาที่สูงลิบลิ่ว แบ่งชนชั้นของคนต่างระดับ ทั้ง ๆ ที่หลักการพื้นฐานของเมมฟิส คือ การอยู่รวมกัน ไม่แบ่งชนชั้น แต่ปัญหาของราคาเกิดจาก "เฟอร์นิเจอร์และผลิตภัณฑ์เมมฟิส" ไม่ใช่การผลิตเป็นจำนวนมากระบบอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นการทำให้ราคาลดต่ำลง และจะส่งผลออกไปสู่สาธารณชนได้อย่างกว้างขวาง แต่เมมฟิสไม่ได้มีวัตถุประสงค์ที่จะเอาใจตลาด เก็งกำไรจากการที่มีคนซื้อเยอะ ๆ แต่ในขณะเดียวกันเพื่อความอยู่รอดในรูปบริษัท ที่มีส่วนในการผลักดันสนับสนุนผลงานในตอนหลัง ๆ เมมฟิสจึงได้ทำการลดต้นทุนการผลิตให้ต่ำลง ผลิตให้มากขึ้น ในตำแหน่งที่ต่ำกว่าการผลิตเป็นจำนวนมากในระบบอุตสาหกรรม เป็นการออกแบบและกำหนดผลงานของตัวเอง ไม่ได้ทำเพื่อเอาใจตลาด แต่การออกแบบเมมฟิสต่างหากที่กำหนดตลาด ให้ตัวเองมีความอยู่รอด ในขณะเดียวกันก็ลดช่องว่างเดิมให้มีความเป็นกลางมากขึ้น ไม่ให้แพงสุดอย่างชนชั้นสูง หรือลงมาผลิตเป็นจำนวนมากเพื่อเอาใจตลาด ซึ่งจะเป็นการสูญเสียหลักที่แท้จริงของชาวเมมฟิสไป

เมมฟิสจากที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน

6 ปีมาแล้วที่เมมฟิสได้มาถึงจุดนี้พร้อมกับคลื่นความคิดที่น่าสนใจ แต่จากความรุนแรงและรวดเร็วในการปรากฏตัว จนเป็นที่สนใจและประสบความสำเร็จอย่างมากมายนั้น ก็ได้สร้างปัญหาให้กับชาวเมมฟิสด้วยเช่นกัน มีผู้ผลิตหลายรายที่ทำการผลิตแบบการผลิตจำนวนมากเป็นอุตสาหกรรม ได้ทำการเลียนแบบสินค้าของเมมฟิสออกขาย โดยเฉพาะผู้ผลิตอเมริกัน และญี่ปุ่น ทำให้เกิดความยุ่งยากทางการตลาด แต่ก็ไม่ได้สร้างความหวาดหวั่นให้กับชาวเมมฟิส แต่อย่างไรก็ดีผู้เลียนแบบเหล่านี้ก็ทำให้คุณค่าของเมมฟิสด่างพร้อยด้วยการทำเลียนแบบโดยไม่มีคุณค่าทางศิลปเลย ไม่มีการกลั่นกรองเสียก่อน นอกจากผู้ผลิตแล้ว ตัวผู้คนเองด้วยที่ได้ทำลายคุณค่าของเมมฟิส คนที่หรูหราฟุ่มเฟือย ใช้ทุกอย่างจนถึงขั้นที่ไม่รู้คุณค่าของความแตกต่างระหว่างของแต่ละสิ่ง จนไม่สามารถควบคุมได้ ก็ได้ก่อให้เกิดความเบื่อหน่าย และสร้างความผิดหวังให้แก่ชาวเมมฟิส จนพวกเขาถึงกับออกปากอามตัวเองว่า "อาจจะถึงเวลาแล้ว เพราะเมมฟิส เจริญเร็วเกิน อยากจะให้มันจบสิ้น และจะได้เริ่มต้นกันใหม่"

แต่เมมฟิสเองก็ได้มีการปรับปรุงตัวเองอย่างมากด้วยเช่นกันในขณะนี้ อย่างเช่นในผลงานชุดใหม่ล่าสุด คือชุด 1985 คอลเลคชั่น ที่เมมฟิสได้แสดงถึงโลกในปัจจุบัน พยายามให้คนเห็นถึงความหารุณ โหดร้ายในการดำเนินชีวิตและวัฒนธรรม ตลอดจนการใช้สินค้าที่ได้แทรกวิมเข้าไปตามส่วนเล็ก ๆ ของสังคมเป็นงานออกแบบดีออกมาในชุดชื่อว่า "ความป่าเถื่อน" (Babbarity) ที่แสดงให้เห็นถึงความป่าเถื่อนของวัฒนธรรมตะวันตก และราคาที่สูง ซึ่งเป็นผลมาจากการชูดรีด เป็นการปรับปรุงในแนวใหม่ให้มีจากการถูกลอกเลียนได้ง่าย ๆ

นอกจากนั้นในคอเลคชั่นปี 85 ยังมีผลิตภัณฑ์จำพวกเครื่องเคล็อบออกมาแพร่หลายอย่างมากด้วย โดยไม่ได้มุ่งที่จะวิจารณ์ผู้บริโภคเหล่านั้น แต่เพื่อสนองความต้องการผลิตภัณฑ์เหล่านี้มีสีสันสวยน่ารัก แต่ค่อนข้างจะเป็นการเอาใจตลาดและง่ายต่อการเลียนแบบ พวกเขาบอกว่าในผลิตภัณฑ์บางประเภทเมมฟิสก็ไม่สามารถจะสื่อความหมายได้ทุกอัน แต่ที่แน่ ๆ คือ ผลิตภัณฑ์เลียนแบบไม่ได้สื่อสารความหมายอะไรเลย

หมายเหตุ ข้อมูลในบทที่ 2 ได้มาจาก

1. วัฒนาธร (2528) เมมฟิส เดอะ นิว ดีไซน์ (ตอนที่ 1) เฟอร์นิเจอร์ 3 (32)

2. วัฒนาธร (2528) เมมฟิส เดอะ นิว ดีไซน์ (ตอนที่2) เฟอร์นิเจอร์ 3 (33)

3. วัฒนาธร (2529) เมมฟิส เดอะ นิว ดีไซน์ (ตอนที่ 3) เฟอร์นิเจอร์ 4 (34)

4. วัฒนาธร (2529) เมมฟิส เดอะ นิว ดีไซน์ (ตอนที่ 4) เฟอร์นิเจอร์ 4 (35)

5. วัฒนาธร (2529) เมมฟิส เดอะ นิว ดีไซน์ (ตอนที่ 5) เฟอร์นิเจอร์ 4 (36)

6. วัฒนาธร (2529) เมมฟิส เดอะ นิว ดีไซน์ (ตอนที่ 6) เฟอร์นิเจอร์ 4 (37)

7. Horn, Richard.(1986). Memphis Objects, Furniture and Patterns. London : Cotumbus Books.

8. Radice, Babara. (1985). Memphis. London : Thames and Husson Ltd.

บทที่ 3

กระบวนการ

วัสดุอุปกรณ์

1. ไม้อัดหนา 15 มม. ขนาด 150×50 ซม. 2 แผ่น
2. ไม้อัดหนา 15 มม. ขนาด 50×50 ซม. 1 แผ่น
3. ไม้เนื้อแข็งหนา 1 นิ้ว เป็นรูปสามเหลี่ยมสูง 60 ซม. กว้าง 50 ซม. จำนวน 2 แผ่น
4. ท่อ พี.วี.ซี. เส้นผ่าศูนย์กลาง 3.5 นิ้ว ยาว 16 นิ้ว
5. ท่อ พี.วี.ซี. เส้นผ่าศูนย์กลาง 1 นิ้ว ยาว 14 นิ้ว
6. ไม้กลึงเป็นลูกกลม เส้นผ่าศูนย์กลาง 4 นิ้ว
7. เหล็กเส้นดัดเป็นรูปสปริง เส้นผ่าศูนย์กลาง 4 นิ้ว สูง 16 นิ้ว
8. แผ่นไฟเบอร์กลาสสีแดง ขนาด 150×50 1 แผ่น
9. แผ่นไฟเบอร์กลาสสีขาว ขนาด 50×50 1 แผ่น
10. แผ่นไฟเบอร์กลาสสีขาว กว้าง 50 ซม. สูง 60 ซม. 4 แผ่น
11. สีสเปรย์ สีน้ำเงิน สีเหลือง สีดำ สีแดง สีเขียว อย่างละ 1 กระป๋อง
12. สติกเกอร์ใส ขนาด 70×50 ซม. 3 แผ่น
13. อุปกรณ์ในการประกอบเก้าอี้ เช่น ตะปู ค้อน กาว ฯลฯ
14. อุปกรณ์ในการย้อมสีเก้าอี้ เช่น แปรงทาสี กระดาษกาว ฯลฯ

ขั้นตอนการทำงาน

1. ออกแบบเฟอร์นิเจอร์ โดยสเก็ตก่อนที่จะลงมือวาดจริง

2. เมื่อได้แบบที่พอใจจึงวาดและลงสีให้เหมือนจริง

3. นำวัสดุที่เตรียมไว้มาประกอบเป็นเก้าอี้

4. นำไม้อัดหนา 15 มม. ขนาด 150 × 50 ซม. มาทำกาวเพื่อติดไฟเบอร์กลาสสีแดงที่มีขนาดพอดีกับไม้อัด

5. ติดไฟเบอร์กลาสทั้งสองด้าน รอจนยึดแน่นดีแล้ว จึงเลื่อยด้านยาวด้านใดด้านหนึ่งเป็นแนวชิดแยก

6. หลังจากนั้นนำสติกเกอร์ปิดลงบนไฟเบอร์กลาส แล้วจึงตัดเจาะออกเป็นรูปทรงอิสระ เพื่อให้เกิดลาย

7. แกะสติกเกอร์บางส่วนออก แล้วจึงพ่นสีน้ำเงิน

8. เมื่อสีแห้งแล้วแกะสติกเกอร์ออก จะได้พนักพิงเก้าอี้ที่มีลายสวยงาม

9. นำไม้อัดขนาด 50 × 50 ซม. มาปิดไฟเบอร์กลาสสีขาว แล้วจึงพ่นสีเหลืองด้านซ้าย และสีดำด้านขวา โดยทำด้านใดด้านหนึ่งก่อน

10. นำไม้อัดที่ปิดไฟเบอร์กลาสและพ่นสีเรียบร้อยแล้วมาประกอบกันเป็นที่นั่งและพนักพิง

11. นำไม้เนื้อแข็งที่เตรียมไว้มาเลื่อยให้เป็นรอนคดโค้งทั้งสองแผ่น ให้มีขนาดลดหลั่นกัน แล้วปิดไฟเบอร์กลาสเพื่อที่จะพ่นสีเขียว

12. นำไม้ที่พ่นสีเขียวมาประกอบเข้ากัน และประกอบกันกับพื้นที่นั่งเป็นขาเก้าอี้ด้านซ้าย

13. ขดลวดสปริงที่เตรียมไว้พ่นสีแดง และท่อ พี.วี.ซี. ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง $3\frac{1}{2}$ นิ้ว พ่นสีดำ

14. ประกอบท่อ พี.วี.ซี.สีดำและขดลวดสีแดง เข้ากับพื้นที่นั่ง โดยเป็นขาเก้าอี้ข้างหน้าด้านขวา

15. นำไม้กลึงกลมเจาะรูเพื่อใส่ท่อ พี.วี.ซี. ที่มีเส้นผ่าศูนย์กลาง 1 นิ้ว ท่อ

พี.วี.ซี. และไม้กลึงกลมจะพ่นสีน้ำเงินก่อนนำไปประกอบเป็นขาเก้าอี้ด้านหลังขวา

16. เมื่อประกอบกันเสร็จเรียบร้อยแล้วจะได้เก้าอี้ที่มีสีสดสวยงาม รูปร่างดูประหลาด

เก้าอี้ที่ได้จะมีความแตกต่างของวัสดุ เนื่องจากได้นำวัสดุหลายชนิดมาประกอบเข้ากัน เพื่อให้เกิดรูปร่าง รูปทรง ที่แตกต่าง มีทั้งเส้นคด เส้นหยัก ทรงกลม ทรงกระบอกเป็นแท่ง โดยมีรูปทรงเรขาคณิตเป็นหลัก มีสีสันที่สด ฉูดฉาดและรุนแรง แสดงถึงความโดดเด่นโดยใช้สีและลวดลาย มีการเปรียบเทียบรูปร่างและรูปทรงที่หลากหลายภายในเก้าอี้เพียงตัวเดียว

บทที่ 4

ผลและสรุป

ผลที่ได้รับ

เมื่อได้ศึกษาเกี่ยวกับเมมฟิสทั้งภาคศิลปนิพนธ์และภาคปฏิบัติการ ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

ภาคศิลปนิพนธ์

ที่มาของเมมฟิส มีประวัติความเป็นมาตั้งแต่เริ่มก่อตั้งกลุ่ม จนขยายกว้างขวางเป็นที่ยอมรับ เมมฟิสได้เดินโดไปทุกวงการเนื่องจากเมมฟิสเป็นลักษณะที่แปลกต่นเต้น ผลงานของเมมฟิสมีตั้งแต่เฟอร์นิเจอร์ แฟชั่น เครื่องประดับ เครื่องเคลือบ เครื่องเสียง ลวดลายเมมฟิสน่าสนใจ วัสดุที่สำคัญคือ พลาสติกลามิเนต สามารถแปรรูปได้ง่ายและมีความสวยงาม พลาสติกลามิเนตแปรรูปเป็นวัสดุอื่น ๆ ที่คู่ใกล้เคียงจนเกือบเหมือน เมมฟิสเกิดจากอารมณ์และการถ่ายทอดจินตนาการของนักออกแบบ เมมฟิสไม่เน้นทางด้านประโยชน์ใช้สอย ทำให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่แปลกใหม่อยู่เสมอ

ภาคปฏิบัติ

การออกแบบงานได้ออกแบบมาหลายแบบหลายลวดลาย และจึงเลือกเอามาเพียงแบบเดียว แล้วนำมาทำเป็นงานจริง จึงได้เก้าอี้ที่มีความแปลกพิสดาร สีสันลวดลายแปลกตา เก้าอี้ไม่มีความสะดวกสบายเวลานั่ง วัสดุในประเทศไทยยังขาดแคลนพลาสติกลามิเนตซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ ในประเทศไทยไม่นิยมใช้ วัสดุบางชนิดจึงหาไม่ได้ การประกอบเป็นเก้าอี้ไม่แน่นหนาพอ เนื่องจากการออกในขั้นต้นที่ออกแบบเพียงรูปทรง มิได้คำนึงถึงลักษณะการประกอบการเข้าไม้ ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดอย่างหนึ่ง เก้าอี้มีน้ำหนักมากเกินไปไม่เหมาะที่จะเคลื่อนย้ายได้สะดวก สีสันที่บนเก้าสามารถหลุดลอกได้ง่าย เพราะเพียงต้องการให้มีลักษณะคล้ายพลาสติกลามิเนต จึงนำไปเบอร์กลาสมาพ่นสี สี

จึงไม่เกาะผิวที่มีลักษณะมันลื่น ผลงานที่ได้จึงไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร จึงเพียงแค่ประดิษฐกรรมที่ดูแปลกตื่นเต้น นำมาประดับประดาให้เกิดความงามเท่านั้น

ข้อสรุป

ในขณะนี้เมื่อเอ่ยชื่อเมมฟิส เรามักจะเห็นภาพงานออกแบบที่มีลักษณะแตกต่างจากใครได้ทันที เพราะเมมฟิสเปลี่ยนโฉมหน้างานออกแบบโดยสิ้นเชิง มันเป็นการประกาศความเปลี่ยนแปลงได้สำเร็จ ตั้งแต่ความปรารถนาไปจนถึงบุคลิกภาพของคนทั่วโลก โดยชอบเลือกที่จะเดินแบบกลุ่มไร้สำนึกที่ชอบเดินทางลัดและมีความเสี่ยงสูง เปิดงานครั้งแรกแบบสายฟ้าแลบ ตกแต่งดิสเพลย์ด้วยสไตล์แหวกแนวสุด ๆ และผลก็คือพวกเขาได้รับการตอบสนองอย่างรวดเร็ว เป็นที่สนใจ เป็นข่าว ทั้งถูกสนับสนุน คลั่งไคล้ และถูกวิจารณ์ เป็นการเคลื่อนไหวทางวัฒนธรรมที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง กลายเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นอิสระที่ทุกคนต้องการ แต่ก่อนที่เมมฟิสจะสนใจในความเป็นดาวเด่นในวงการชั่วข้ามคืน พวกเขาก็รู้ตัวว่าจะทำให้เมมฟิสกลายเป็นแฟชั่นอยู่ดี เพราะการเคลื่อนไหวไปตามสมัยนิยม และการเป็นแฟชั่นไปเท่านั้น แต่ชาวเมมฟิสและผู้สนับสนุนต่างก็ให้ความสำคัญกับแฟชั่นอยู่ดี เพราะการเคลื่อนไหวไปตามสมัยนิยม และการเป็นแฟชั่น คือสัญลักษณ์และพลังชีวิตของความอยู่รอด

หลักการพื้นฐานอันเป็นทัศนคติของชาวเมมฟิส ในการออกแบบที่ยึดมาตลอดแรกเริ่มคือ ตั้งแต่ปี 1981 - 1987 นั่นก็คือ เมมฟิส ต้องการสร้างงานออกแบบที่ซับซ้อน มีสัญลักษณ์ของตัวเอง พื้นฐานทางความคิดก็คือ

1. การหลีกหนีแนวทางเดินที่เป็นอยู่ ต่อต้านรสนิยมที่น่าเบื่อหน่าย และสร้างเติมแต่งแนวโน้มการออกแบบเสียใหม่ เพื่อมองการณ์ไกลถึงสิ่งแวดล้อมใหม่อื่น ๆ รอบตัว และจินตนาการถึงรูปแบบชีวิตอันที่ใกลออกไป

2. เสนอการออกแบบเป็นตัวสื่อความของความคิดของการแสดงออก และของอารมณ์ ระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม

3. การมองการออกแบบเป็นการรวมของส่วนประกอบต่าง ๆ ไม่ใช่มองเป็นหน่วยเดียว แต่ให้ความสำคัญกับส่วนประกอบ และวัสดุทุกชิ้นอย่างเห็นในคุณค่าอาหารอยู่ร่วมกัน และความหลากหลาย

4. ความไม่เป็นนิรันดร์ (อมตะ) ของการออกแบบ แต่ให้สอดคล้องกับชีวิต

ปัจจุบัน เพื่อสนองต่อผู้บริโภคในขณะนั้น

5. ความไม่ยึดถือในความสัมพันธ์ของความสัมพันธ์ระหว่างสัดส่วนมนุษย์และประโยชน์ใช้สอย แต่จะให้การออกแบบเสนอพฤติกรรมใหม่ และรูปแบบใหม่ของประโยชน์

6. การขยายขอบเขตอ้างอิงให้กว้างขวาง โดยแทรกการออกแบบเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์ เพื่อหักเหพฤติกรรมต่าง ๆ

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา เมมฟิสคือการเปลี่ยนแปลงรูปหนึ่ง ซึ่งความเปลี่ยนแปลงแสดงถึงความอยู่รอดที่สามารถจะเป็นไปได้ ไม่ใช่การต่อต้าน แต่เป็นการใช้ประโยชน์ของโครงสร้าง และกลยุทธทางการออกแบบที่ล้าวหน้าที่สุด เคลื่อนไหวและทำงานโดยตรงกับตัวสานเชื่อมต่อกับสภาพแวดล้อม มันทำงานกับประสาทสัมผัส และความรู้สึกกับรายละเอียดและโครงสร้างที่เล็กที่สุด และกับความรวดเร็ว ผลงานของเมมฟิสจึงดูเหมือนเป็นลูกครึ่งที่ปรากฏการณ์ของวงการออกแบบอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้ ดูราวกับเป็นคลื่นลูกใหม่ ซึ่งรูปแบบบางทีก็ออกแนวเถื่อน แต่บางทีกลับดูเป็นความศิวิไลซ์อีกรูปแบบหนึ่ง

สำหรับผลงานที่ทำจริงออกมา มีความเป็นไปได้ที่จะเป็นเหมือนกับผลิตภัณฑ์เมมฟิสอย่างแท้จริงไค้น้อยมาก เนื่องจากวัสดุในประเทศไทยยังไม่มีและไม่ทัดเทียมกับต่างประเทศ พลาสติกลามิเนตคาดว่ามีลักษณะคล้ายกับไฟเบอร์กลาส แต่ไฟเบอร์กลาสในประเทศไทยยังไม่มีผู้ใดผลิตลวดลายกราฟฟิค สีสันฉูดฉาด เนื่องจากตลาดในประเทศไทยยังขาดความนิยม ลวดลายส่วนใหญ่จะเป็นลายดอกไม้ ลายสาย ซึ่งเป็นลายที่นำมาจากธรรมชาติเลยโดยที่ยังมิได้ดัดแปลงให้ดูดีขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงรูปแบบใหม่ออกจากเดิมที่มีอยู่ แต่ละลวดลายของเมมฟิสกลับไปปรากฏตามสิ่งพิมพ์ โฆษณา ต่าง ๆ ลวดลายเสื้อผ้าที่มีสีสันฉูดฉาด แต่เฟอร์นิเจอร์กลับไม่มีการนำมาใช้ให้เกิดรูปแบบใหม่เลย

ข้อเสนอแนะ

เมมฟิสเริ่มต้นกำเนิดมาได้ไม่นานแต่ก็เติบโตอย่างรวดเร็ว แต่คิดว่าเป็นที่รู้จักกันภายในวงการเฟอร์นิเจอร์เท่านั้น นอกวงการก็จะไม่รู้ที่มาว่ามันคืออะไร แต่กลับนำเอาลวดลายไปใช้โดยที่ไม่รู้ว่ามีความเป็นมาอย่างไร น่าจะมีการประชาสัมพันธ์กันให้แพร่หลายออกไปทุกกลุ่ม เพื่อให้รู้อย่างชัดแจ้งว่าอะไรคือเมมฟิส

สำหรับในประเทศไทยยังมีผู้ที่เข้าใจเมมฟิสอย่างแจ่มแจ้งน้อยมาก จะรู้เฉพาะผู้ที่มีความผูกพันเกี่ยวกับวงการเฟอร์นิเจอร์ที่ต่างประเทศด้วย และยังไม่มีนักออกแบบในประเทศไทยเลยที่ออกแบบเฟอร์นิเจอร์เมมฟิส จะมีก็เพียงแต่นำของต่างประเทศมาเลียนแบบ อยากให้มีนักออกแบบที่กล้าเสี่ยงกับตลาดในประเทศไทย ออกแบบเฟอร์นิเจอร์เมมฟิส เกิดออฟฟิสหรือสตูดิโอเมมฟิสในเมืองไทย

นับว่าเป็นการดีสำหรับผู้ที่ศึกษาเรื่องราวของเมมฟิส ซึ่งมีอาจารย์ในมหาวิทยาลัยบางแห่ง นำเรื่องราวของเมมฟิสมาเป็นบทเรียน ทำให้นักศึกษารู้จักเมมฟิสอย่างแท้จริง และสามารถทำผลงานเมมฟิสออกมาได้ตามกำลังของนักศึกษา

ก็หวังต่อไปว่าในประเทศไทยจะต้องมีเฟอร์นิเจอร์เมมฟิสที่แปลก ๆ มาให้เห็นกัน และคิดว่าลวดลายของเมมฟิสคงจะเป็นสิ่งที่ไม่ตาย สามารถเข้าได้กับทุกกลุ่มทุกวงการ

บรรณานุกรม

วัฒนาธร (2528) เมมฟิส เดอะ นิว ดีไซน์ (ตอนที่ 1) เฟอร์นิเจอร์ 3(32)

วัฒนาธร (2528) เมมฟิส เดอะ นิว ดีไซน์ (ตอนที่ 2) เฟอร์นิเจอร์ 3(33)

วัฒนาธร (2529) เมมฟิส เดอะ นิว ดีไซน์ (ตอนที่ 3) เฟอร์นิเจอร์ 4(34)

วัฒนาธร (2529) เมมฟิส เดอะ นิว ดีไซน์ (ตอนที่ 4) เฟอร์นิเจอร์ 4(35)

วัฒนาธร (2529) เมมฟิส เดอะ นิว ดีไซน์ (ตอนที่ 5) เฟอร์นิเจอร์ 4(36)

วัฒนาธร (2529) เมมฟิส เดอะ นิว ดีไซน์ (ตอนที่ 6) เฟอร์นิเจอร์ 4(37)

Horr, Richard.(1986). Memphis Objects, Furniture and Patterns. London : Columbus Books.

Radice, Babara. (1985). Memphis. London : Thames and Hudson Ltd.

ปฏิบัติการ

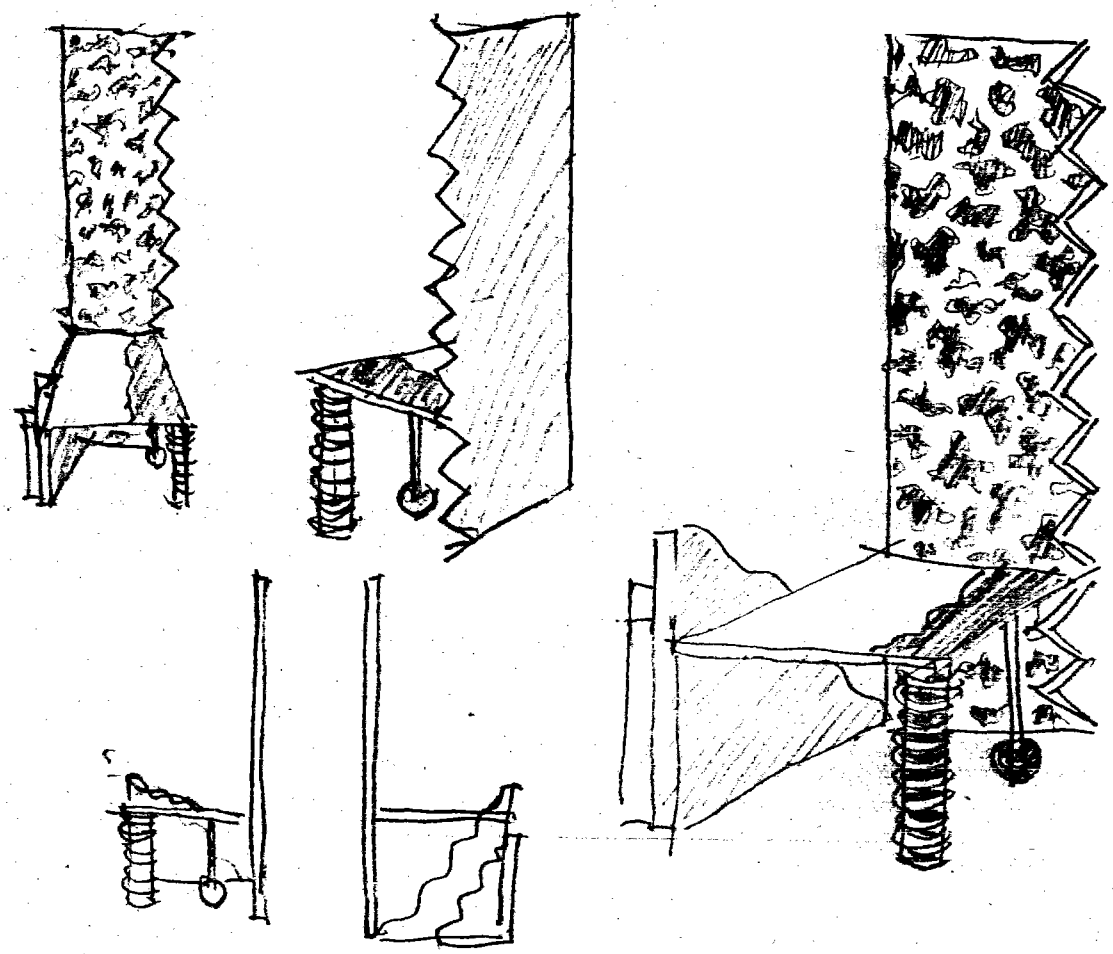

ภาพที่ 1

ภาพที่ออกแบบและสเก็ตอย่างคร่าว ๆ

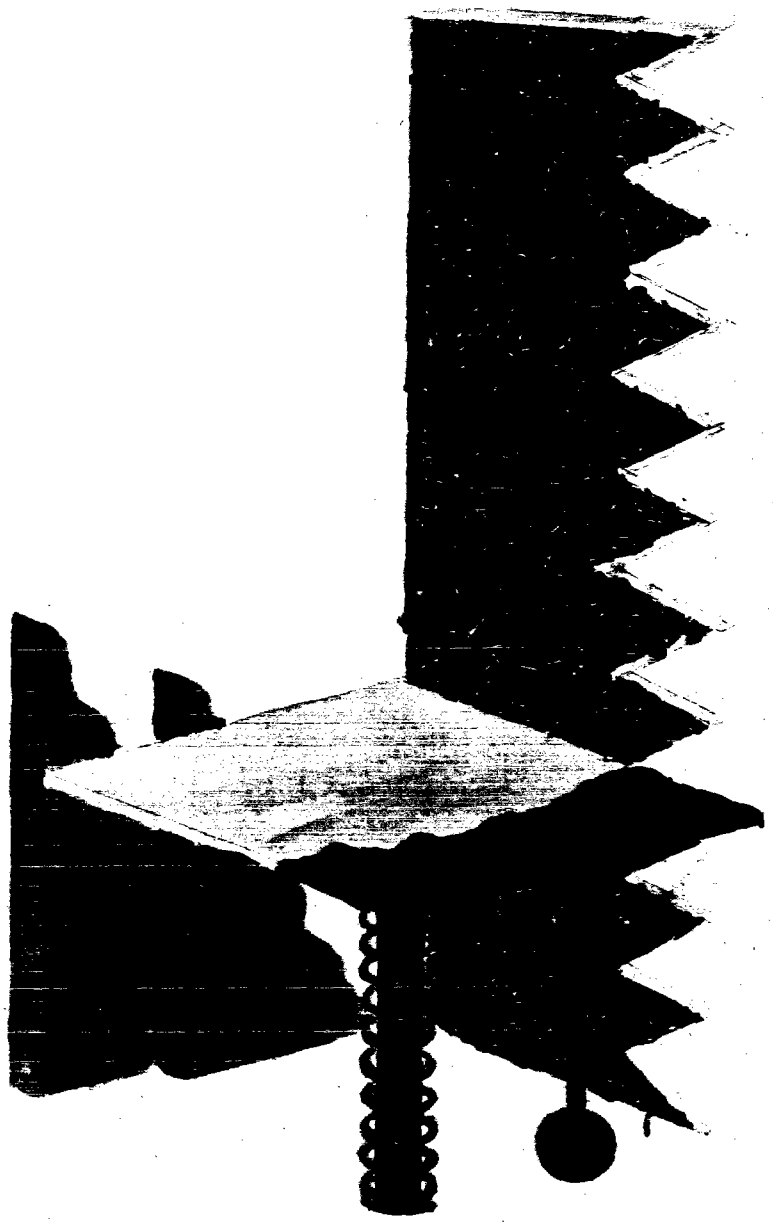

ภาพที่ 2

เก้าอี้ที่ออกแบบสำเร็จแล้ว มีจุดเด่นที่สีและรูปทรงของวัสดุแต่ละชนิดที่นำมาประกอบ

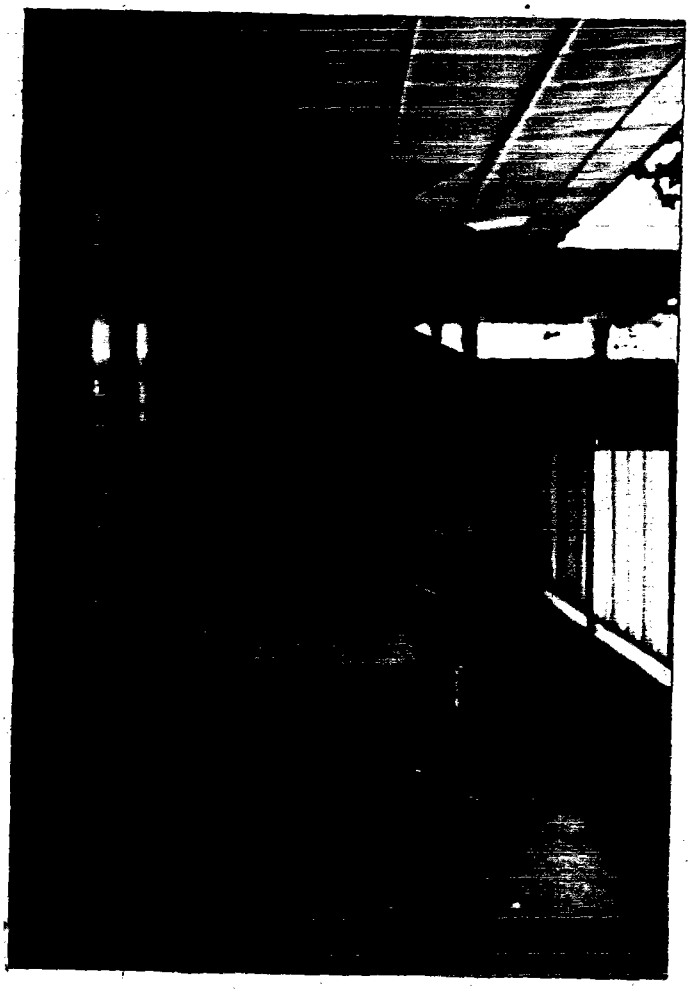

ภาพที่ 3

ภาพที่ 3-5- เป็นผลงานที่สำเร็จเรียบร้อยแล้ว ทำมาจากไม้อัดผิดไฟเบอร์กลาส แล้วจึงพ่นสี ขาเก้าอี้ทำด้วยท่อพลาสติกพี.วี.ซี. เป็นเก้าอี้ที่มีสีรุนแรงและรูปทรงแปลก

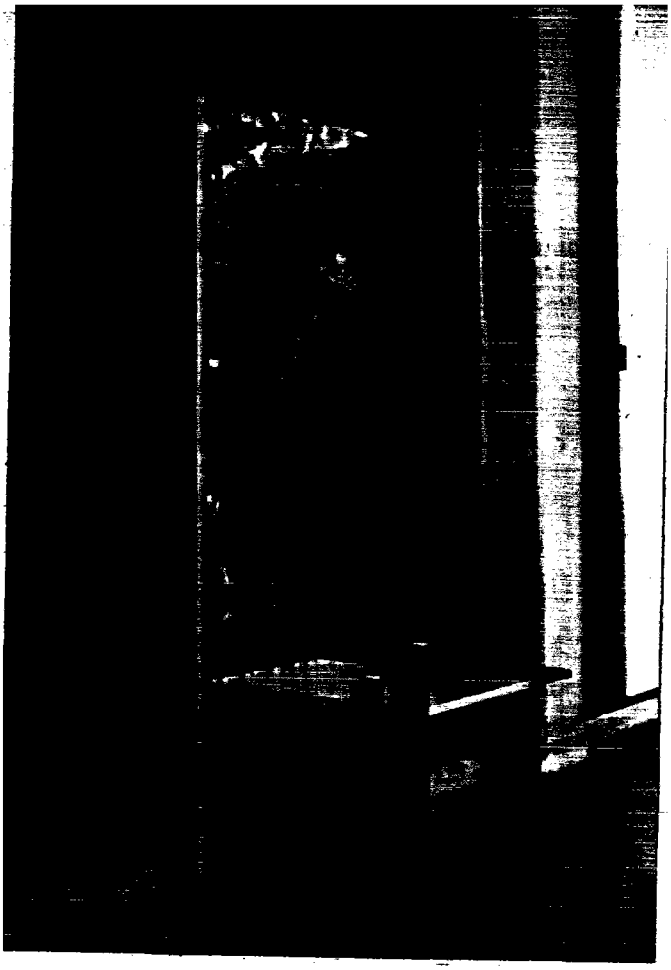

ภาพที่ 4

ภาพที่ 5

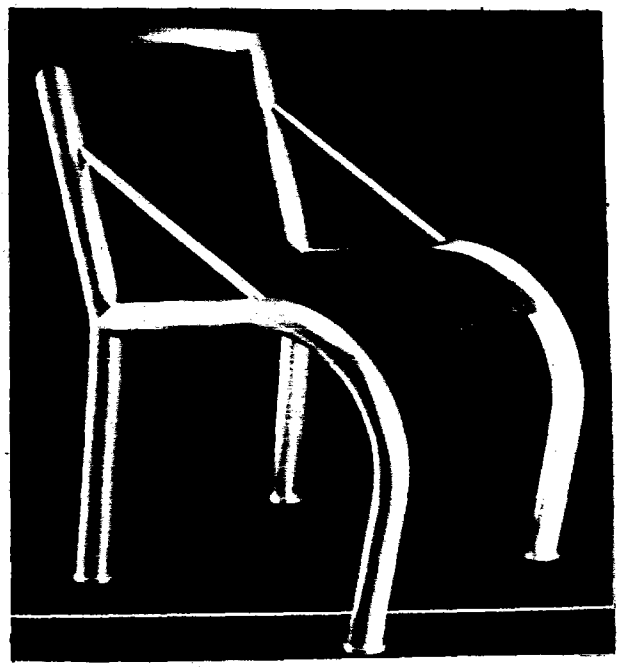

ภาพที่ 6

เก้าอี้"ลูครีเชีย"(Lucrezia) ออกแบบโดยมาร์โค ซานินี อยู่ในคอลเลคชั่น ปี 1984 โครงสร้างเป็นอลูมิเนียม เบาะหุ้มด้วยผ้าฝ้าย สิ่งออกแบบโดย เอดัวร์ ซอสแซส แสดงถึงความร่ำรวยโก้หรู

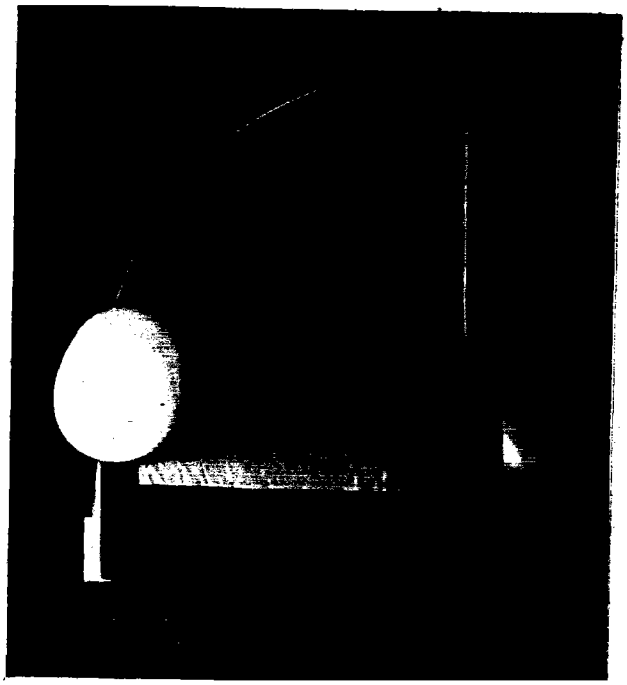

ภาพที่ 7

"เบล แอร์" (Bel air) ปีเตอร์ ชีร์ (Peter Shire) เป็นผู้ออกแบบในปี 1982 ทำด้วยไม้และผ้าขนสัตว์

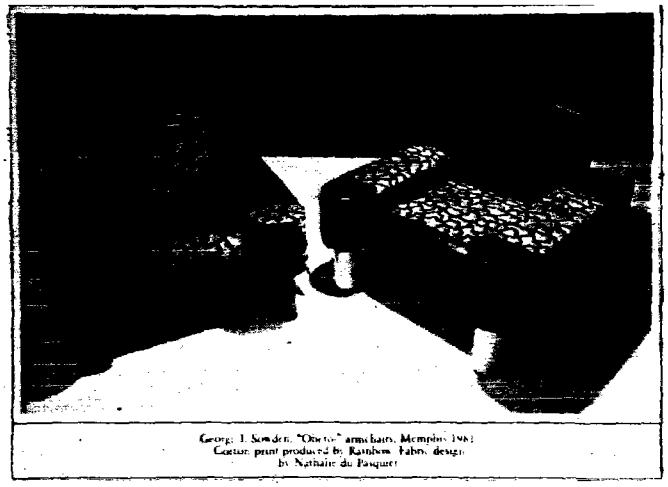

George J. Sowden, "Oberoi" armchairs, Memphis 1981
Cotton print produced by Rainbow Fabrics, design
by Nathalie du Pasquier

ภาพที่ 8

เก้าอี้มีที่ท้าวแขน "โอบิรอย"(Oberoi) ปี 1981 ออกแบบโดยจอร์ช เจ ซอร์เดน และลายผ้าออกแบบโดยนาตาลี เดอ ปาสกิเอร์

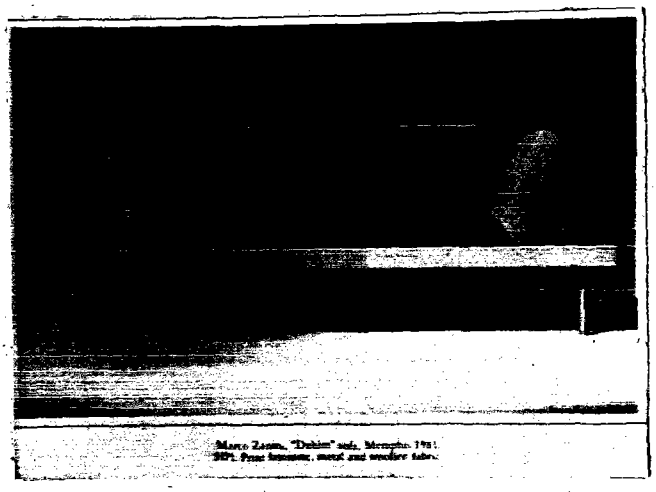

Marco Zanini, "Dublin" sofa, Memphis 1981
1981. Frame: laminate, metal and wooden tubes.

ภาพที่ 9

โซฟา"ดุบลิน"(Dublin)ออกแบบโดยมาร์โค ซานินี โครงสร้างเป็นไม้และพลาสติกลามิเนต มีขาโลหะสี่ขา เหมาะสำหรับเป็นเฟอร์นิเจอร์ในลอบบี้ของโรงแรม ซึ่งคล้ายกับเฟอร์นิเจอร์ตามร้านฟาสต์ฟู้ด มีสีสันสดใส

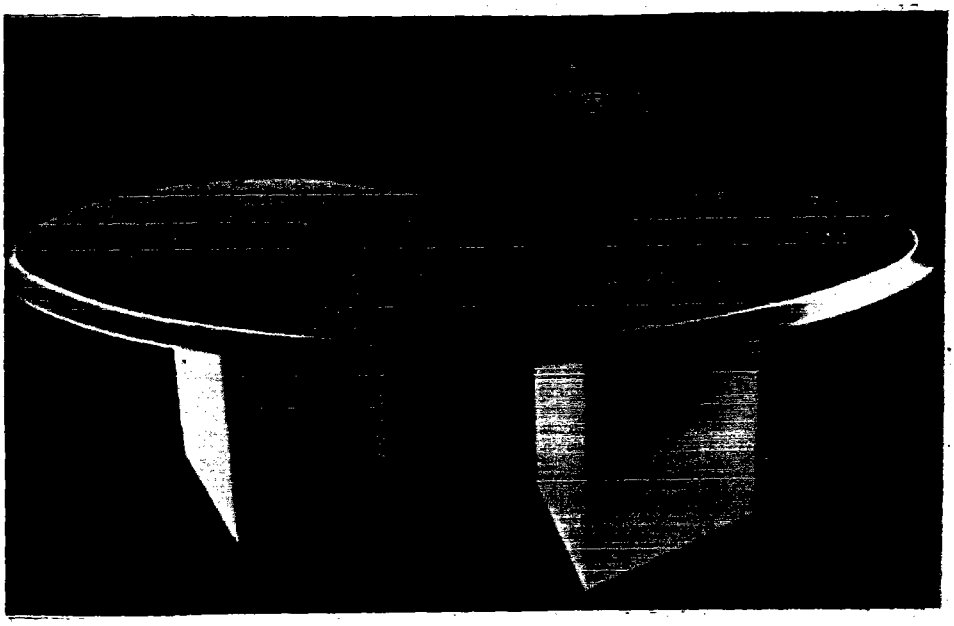

ภาพที่ 10

"มดอนน่า" (Madonna) เมมฟิสปี 1984 ลักษณะรูปทรงเจียนแบบมาจากรูปที่ยาวรีของสระว่ายน้ำ เน้นสีสด ออกแบบโดยบริษัทสถาปนิกอาร์คิวเทคโนนิกา (Arquitectonica)

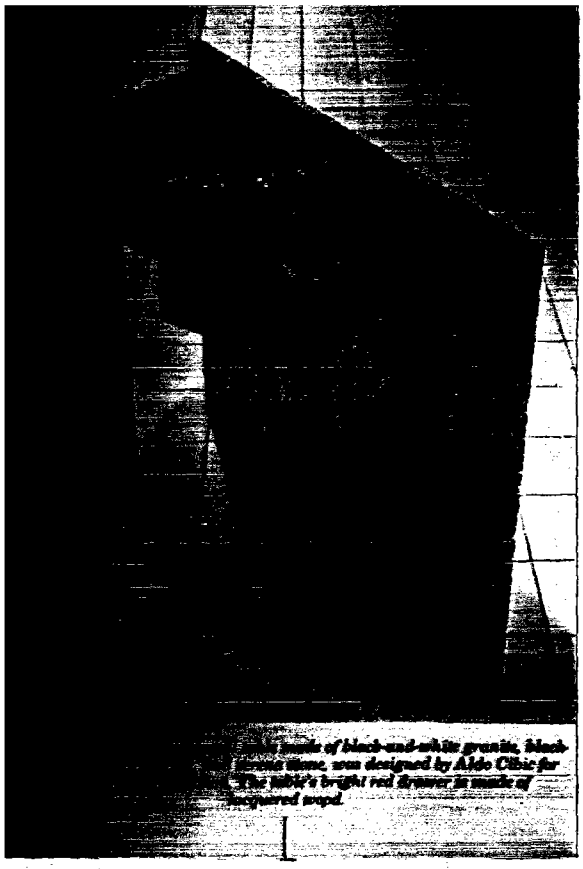

ภาพที่ 11

"เบลวีเดอ"(Belvedere) โต๊ะขนาดเล็กแต่รูปร่างแข็งแรง ทำด้วยหินอ่อนสีดำและสีขาวที่มีลายเส้นสีดำ หินแกรนิต หินเซรีน่า ออกแบบโดยอัลโด ซีบิค คอลเลคชั่นปี 1984 มีลิ้นชักสีแดงสด ทำด้วยไม้เคลือบแลคเกอร์

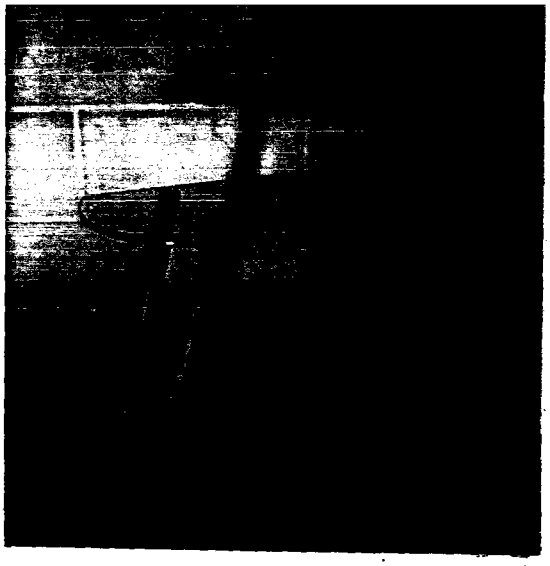

ภาพที่ 12

จาเวียร์ มาริสคอล(Javier Mariscal) นักออกแบบจากอาร์เจนตินาได้สร้างผลงานชื่อ"ฮิลตัน"(Hilton) เป็นรถลากอยู่ในคอลเลคชั่นปี 1981 มีชั้นที่ทำจากแผ่นกระจกสีเทาแบบควันบุหรี่ โครงสร้างเหล็กย้อมสี

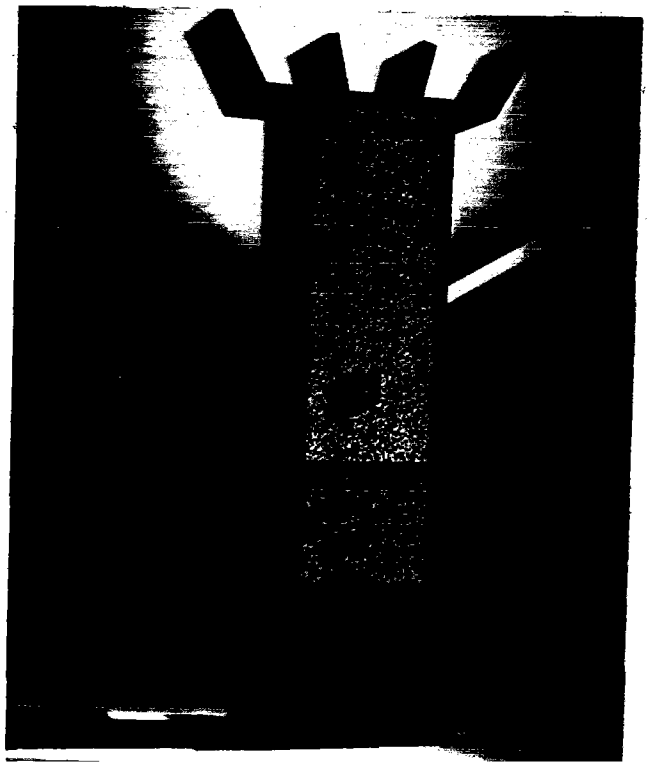

ภาพที่ 13

"คาซาบลังกา"(Casablanca) ตู้เก็บภาชนะในครัว ออกแบบโดยเอดัวร์ ชอสแซส ทำด้วยไม้และปิดด้วยพลาสติกลามิเนต จุดสำคัญของมันคือแบ่งเป็นชั้น ๆ มีสามลิ้นชักและอีกหนึ่งประตู รูปร่างคล้ายกับรูปแกะสลักของชาวอินเดียแดงที่ปักอยู่บนหัวเสา

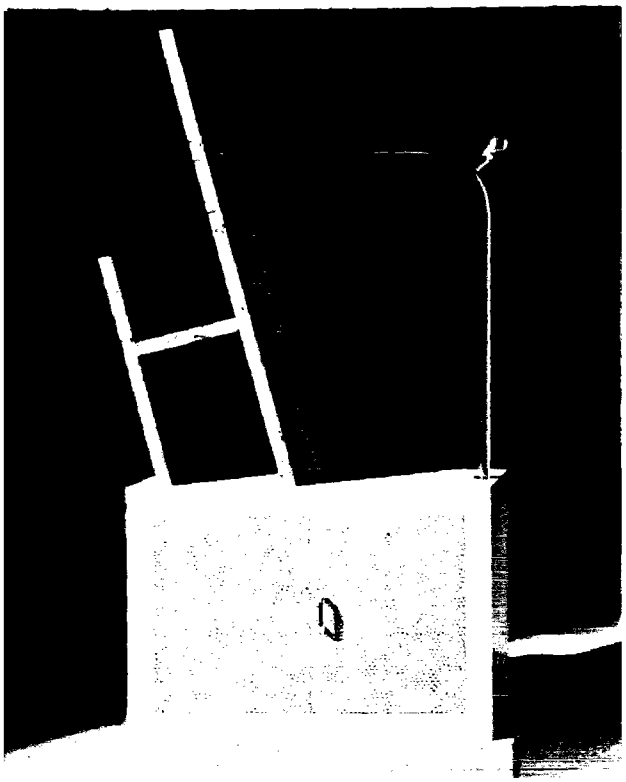

ภาพที่ 14

ตู้เก็บภาชนะในครัว "เบฟเวอรี" (Beverly) ออกแบบโดยเอดัวร์ ซอสแซส ในปี 1981 ทำด้วยพลาสติกลามิเนตและไม้ มีหลอดไฟที่ไม่มีประโยชน์มากนัก ซึ่ง เป็นจุดสำคัญของงานศิลปะชิ้นหนึ่ง ที่มีส่วนช่วยพัฒนาผลงานชิ้นต่อไป

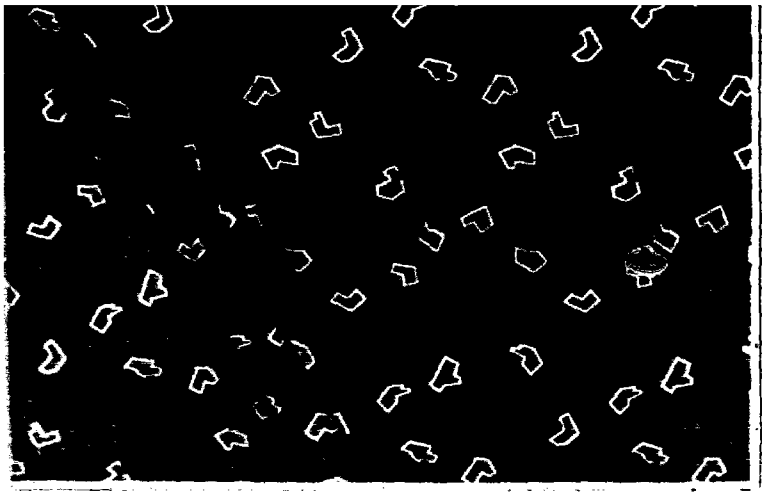

ภาพที่ 15

นาคาลี เรอ ปาสกิเอร์ ออกแบบ "แซมไบ"(Zambia) เป็นผ้าฝ้ายลายดอกสีต่าง ๆ ในปี 1982

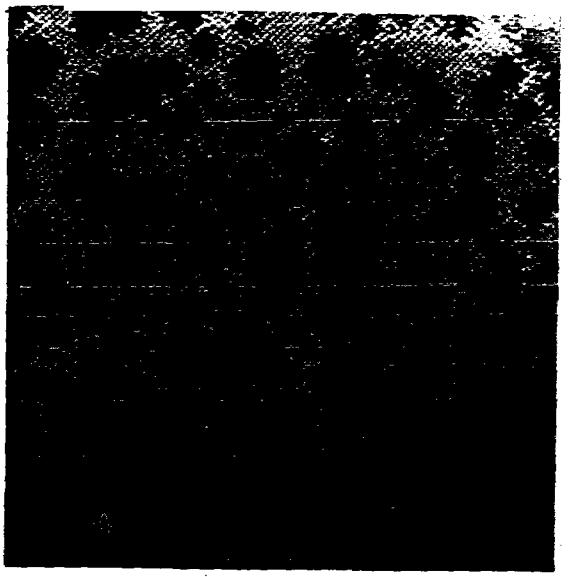

ภาพที่ 16

"ทอร์ทู"(Tortue) ผ้าโพลีเอสเตอร์รอยเปอร์เซนต์ จากฝรั่งเศส ลักษณะเด่นคือลวดลายที่คล้ายหยดหมึกบนพื้นสีแดงเข้ม